

BEZEVŠEHO

občasný občasník

51

LISTOPAD 2016

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice	/2007 + 2012/
Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem	/2008+2014/
Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou	/2009 + 2013/
Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky	/2009 + 2010+2015/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

V 51. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

DM v novém kabátě / 3

Ohlédnutí za LTK / 16

Dominik vás provede / 24

Exkurze na Polygrafce / 29

Milí čtenáři,
nakonec se 51. číslo Bezevšeho podařilo dát dohromady. Zmátořit se po prázdninách, sesbírat příspěvky, které byly připraveny v loňském školním roce, vymyslet plán příspěvků nových, kterými počet stran znásobíme, nebylo jednoduché. Vzhledem k tomu, že má redakce velmi dobré a šikovné členy z loňska, ke kterým přibyli noví z řad prváků, ale i z řad učitelů, vás nakonec noviny opět nezklamou. Jsou nabitě. Jsou opět pěknou mozaikou. A tak se těšte. Každý si najde to své a my se budeme těšit na vaše reakce. Chodím s novým číslem do tříd ráda nejen proto, aby se noviny nerozdávaly na chodbě a aby se dostaly ke každému, ale také proto, abych nepřišla o radost a zájem, které často dáváte najevo. Těším se také na reakce svých kolegů, mnozí se těší na víkend, kdy jsou schopni přečíst skutečně celé číslo. A takový sychravý podzimní víkend přímo svádí k tomu uvařit si čaj a schoulit se pod deku, udělat si teplíčko a otevřít 51. číslo. Děkuji, že nás čtete a že vás bavíme. Děkuji redaktorům za práci. Pomozte nám také trochu svojí aktivitou

a pošlete nám do redakce vaše postřehy a připomínky, články a fotografie, básničky a kresby, hádanky a vůbec cokoliv, co je otisknutelné. Nastal podzim, který nešetří deštivým počasím. Mrzne a záhy se zase oteplí. Každopádně jsem ze skříně vyndala zimní bundu a vím, že už ji neuklidím. V obchodech na mě zase od října podivně zírají čokoládoví Mikulášové a než jsem se stihla rozčítit, že mi vzali podzim, začala jsem se těšit na Vánoce. Však už na náměstí čeká statný smrk, čeká na ozdobení a rozsvícení. Za rohem je první adventní neděle. A příroda to má stejně. Ještě nespadlo všechno listí ze stromu a už je tu advent. Ještě jsme nestačili zazimovat zahradu a už v televizních reklamách sněží a cinká zvonek. Kdo se v tom má vyznat? Ještě jsem nestihla pouštět draka a už mám vyrábět svícen a zdobit okna. Svět se zbláznil, cválá tryskem, přímo se řítí a já s ním. A tak teď zpomalím. A vy se mnou, milí čtenáři. Přeji hezké počteníčko a hezkou chvíli s Bezevšeho. A vzkaz na závěr? Já už si na Vánoce v říjnu asi zvykla!

Iva Šabatová

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΖΙΩΤΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗ

(od vydání minulého čísla Bezevšeho)

● ● ● ČERVEN 2016 ● ● ●

Červen byl na DM ve znamení příprav na blížící se prázdniny, ve kterých bylo naplánováno malování DM, renovace podlah, koupelen a výměna nábytku, a tak se pomalu balilo, stěhovalo, vyklízelo.

Protože se také zároveň blížily závěrečné zkoušky třetáků a uzavírání známek žáků nižších ročníků, motivovaly paní vychovatelky své svěřence ke zlepšení známek a odpovědné přípravě na vyučování.

Hodně se ve skupinách mluvilo o prázdninách, brigádách, cestování, bezpečnosti...

Paní vychovatelka Machová řešila se svými žáky téma antikoncepce a prvních sexuálních zkušeností, paní vychovatelka Obergruberová se zaměřila na sebezrozvoj, pravidla v životě člověka a reflexi uplynulého školního roku (psychoaktivita Růžové brýle).

Navíc se naposledy hrála oblíbená „Schovávaná“ a „Šílené hry“ (Kuličkáda, Běh z hospody, miniturnaj v basketu...).

● ● ● ZÁŘÍ 2016 ● ● ●

DM vstoupil do nového školního roku v novém kabátě, o tom se dočtete blíže v samostatném článku vedoucí vychovatelky paní Trejtnarové. Opustili nás vyučení třetáci a odmaturovaní čtvrtáci (ne všichni, někteří ještě pokračují v jiném oboru), na nepřítomnost některých si musíme zvyknout – například Kája Reisinger alias Charlie tu s námi prožil neuvěřitelných osm let svého života. Do vylepšených pokojů přibyla spousta nových tváří – studentů prvních ročníků.

A jak všichni ubytovaní prožili první měsíc života na intru? Pro nové žáky to byl měsíc se-

znamování - s pravidly života na DM a s řádem DM, s novým prostředím, s vychovatelkami, se staršími žáky i mezi sebou navzájem. Paní vychovatelky Trejtnarová a Obergruberová se jim to snažili usnadnit například i formou nejrůznějších her a psychoaktivit: „Interview“, „Očekávání a obavy“, „Malování práz-

nin“, „Erb“ apod. Všichni také měli možnost zúčastnit se seznamovacího večera opět ve formě her jako „Gordický uzel“, „Prásk“, „Jméno + věta o sobě“, „S nebo bez“...

Paní vychovatelka Machová také vedla žáky k osvojování hygienických a studijních návyků a bavila se s žáky na téma závislost a rodina.

A nesmíme zapomenout na schůzi s vedením školy, které se zúčastnili všichni ubytovaní.

-lo-

OKÉNKO ŠKOLNÍ
METODIČKY PREVENCE

Na začátku tohoto školního roku 2016/17 bylo uskutečněno dotazníkové šetření mapující rizikové chování žáků naší školy. Šetřením bylo zjištěno:

- 53,2% žáků školy pije alkohol
- 45,5% žáků kouří
- 21,2% žáků je ohroženo závislostí na PC
- 20,8% žáků užívá marihuanu
- 11,5% žáků se v nějaké podobě setkal se šikanou
- 10,9% žáků má problém se záškoláctvím
- 8,3% žáků užívá nelegální drogy
- 6,4% žáků se setkal s krádeží

Mapování je pouze orientační (nevypovídá o tom, zda žáci například pijí alkohol příležitostně či pravidelně apod., samozřejmě také záleží na tom, nakolik byly odpovědi pravdivé) a ukazuje, na co by se prevence rizikového chování na naší škole měla zaměřit.

Stručný přehled preventivních aktivit
v uplynulém školním roce:

- aktivity zaměřené na zlepšování třídního klimatu: PPP Rumburk - 4x 2 hodiny, školní metodička prevence - 10x 2 hodiny
- aktivity zaměřené na prevenci šikany: Teen Challenge - 2x 2 hodiny, školní metodička prevence - 2x 2 hodiny
- aktivity zaměřené na prevenci závislostního chování: lektor pan Pabián - 4x 2 hodiny
- besedy v rámci Týdne duševního zdraví - 2x

- přednáška: Česká společnost proti AIDS

1x 2 hodiny

Navíc se v každé třídě uskutečnily nejrůznější besedy, přednášky a jiné aktivity realizované jednotlivými vyučujícími v rámci třídnických hodin či jednotlivých předmětů. Prevence rizikového chování probíhala také na domově mládeže.

I pro tento školní rok je naplánováno mnoho preventivních aktivit. Některé pro vás uskuteční školní metodička prevence, jiné opět PPP Rumburk, přijede pan Pabián i pan Marek z Teen Challenge.

-lo-

TÝDNY DUŠEVNÍHO ZDRAVÍ

Byl konečně konec dalšího únavného týdne, náš všemi milovaný pátek. Budík zvoní jako každé ráno v šest hodin. Nenávidím ten zvuk. Pisklavý tón se mi dere do uší a já se zahrabávám pod peřinu, abych si alespoň pár minut přispala. Jenže ten pisklavý zvuk je všude. Hmatám ještě rozespale po mobilu a vypínám budík. Konečně ticho. Po dlouhém přemlouvání vylézám z postele, pomalu se ploužím do koupelny, kde následně provedu každodenní ranní rutinu. Potom se dojdou zpátky do pokoje obléknout a to už na mě tatka křičí, ať si pospíším, že je čas jet. Rychle seběhnu schody a utíkám směrem k autu. Nasednu a odjíždíme směrem do Rumburka.

Ve škole nás čeká milé překvapení. Místo prvních dvou hodin chemie a angličtiny máme besedu. Hlavou mi prolétne radostná myšlenka. Vyjdeme tedy po schodech nahoru do sedmičky, kde se beseda koná.

Beseda byla o duševním zdraví. Přednášet nám přišli paní Eva a pan Kamil z Agentury Pondělí. Agentura Pondělí připravuje program pro lidi s duševním onemocněním. První hodinu jsme nejdříve zhlédli film o konopí. Film poukazoval na špatnou, ale zároveň i na dobrou stránku konopí. Může pomáhat nebo zabíjet. Po skončení filmu následovala diskuze o tom, co jsme viděli. Druhou hodinu nám pan Kamil pověděl svůj vlastní příběh, čím vším si prošel, co zažil a jaké to má následky pro celý jeho život. Také jsme se dozvěděli, že v současné době žije v České republice zhruba sto tisíc lidí s diagnózou psychózy. Slovo psychóza je odborný lékařský výraz pro skupinu duševních onemocnění, do níž patří především schizofrenie, bipolární porucha, dále porucha s bludy a další příbuzné poruchy. Beseda na mě udělala dobrý dojem. Obdivuji pana Kamila, že si před nás dokázal stoupnout a povědět nám svůj vlastní příběh. Patří mu velké díky. Nesmím ale zapomenout na paní Evu, té také velmi děkujeme.

Christine Sieberová, 2.S

Novinky z našeho domova mládeže

Na konci loňského školního roku, jsme se loučili „se starým“ intrem. Čekalo nás náročné stěhování, protože se chystaly velké změny. Poslední den školy, jste mnozí pomáhali při vystěhování pokojů. Bylo nutné vyřadit vysloužilý nábytek, jiný uložit do určených prostor a později navrátit zpět. Řeknu vám, byl to zmatek a pořádná lopota a to vše za plného provozu. Dodatečně chci všem, kteří ochotně pomáhali, poděkovat.

Tomuto stěhování však předcházela práce vedení školy - plánování rozpočtů, vyměřování, výběrová řízení a zajišťování firem apod. Vedení dále muselo rozhodnout, co je třeba opravit přednostně, co nakoupit, případně, co sne-se odklad.

Nakonec se do rozpočtu vešlo vymalování pokojů, nátěry topení, vybudování nových sprch, nová linolea na pokoje, nákupy nového nábytku a matrací.

Nejobtížnější fáze vypukla o prázdninách, nebylo lehké organizačně zajistit firmy tak, aby na sebe navazovaly práce linařů, malířů, zedníků a montážníků nábytku.

Tento úkol měl na starosti náš údržbář pan Jiří Focht. Vyslovuji mu obdiv a uznání, zvládl to perfektně, často na úkor svého volna. Jirko, díky!

Tak jste mohli, milí studenti, nastoupit 31. 8. 2016 do zcela nově zrekonstruovaného intru. Téměř všechny pokoje dostaly nový ráz. Pro každého je samozřejmostí nová prostorná skříň, uzamykatelný noční stolek i botník před pokojem. Opatřeny byly i nové židle a stoly. Pokoje zazářily čerstvou malbou a prokoukly i podlahy s pěkným linem. Do postelí přibýly nové zdravotní matrace.

Dočkali jste se kulturnějšího bydlení. Při příjezdu jste byli překvapeni velkými změnami, ale našli se i jedinci, kteří změny zpočátku bojkotovali. Nakonec snad i vy chápete, že není možné mít pokoj plný poházených věcí a zejména obuvi často nevábně páchnoucí.

V tomto školním roce bychom chtěli úpravy na DM dokončit. Zbývá vybavit ještě několik pokojů, nakoupit příkrývky a polštáře, ložní prádlo a různé drobnosti. Průběžně se na tom pracuje.

Za řádky, které jsem napsala, se skrývá práce mnoha lidí a nemalé finanční náklady. Pro-

to vám přeji, abyste užívali studentského života rozumně, cítili se v novém prostředí jako doma. Příjemné prostředí by vám mělo přispět také ke klidné přípravě na vyučování. Zacházejte se zařízením opatrně! Neničte ho!

I po vás přijdou další studenti, kteří budou chtít bydlet v čistých a udržovaných prostorách.

Pojďme navázat na dobrou tradici našeho intru. Až zdárně dokončíte studium, ať si odnesete do života plno pěkných vzpomínek. To však do značné míry záleží i na vás samotných.

Jana Trejtnarová, vedoucí, vychovatelka DM

PREVENCE – PPP RUMBURK

(E. Michalinová, Z. Staněk)

pro třídu 1.A – 21. 10. 2016

Téma: Třídní klima – lepší vzájemné poznání se žáků, pozitivní zpětné vazby (aktivita ANONYMNÍ SDĚLOVÁNÍ PŘES RUKU)
Ohlasy žáků:

- Tahle přednáška mi přišla velmi užitečná. Poznal jsem lidi ze třídy více, než jsem si myslel.
- Sice nemám rád mluvení, ale bylo to fajn. Poznal jsem, co si o mě myslí spolužáci. Slova mě i překvapila.
- Podle mě to bylo k ničemu. Možná to někomu v něčem pomohlo, ale mně to nic nedalo. Ale klidně bych to udělal znovu, protože to bylo lepší než matematika. Takže podle mého názoru to byla zbytečná akce.
- Bylo to přínosné, protože jsme se zase dozvěděli něco o tom, co si o nás myslí spolužáci.
- Celková beseda byla celkem dobrá, ale chybělo tomu něco, přišlo mi to o ničem. Na další sezení bych chtěl třeba nějaké hry, aby se rozmluvili i ti, co mluví tišeji a jsou uzavření do sebe.
- Pro mě osobně to nebylo přínosné. Ale samozřejmě záleží na člověku. Nevadí mi tato sezení, nezavrhnu je. Oba dva pracovníci mi byli velmi sympatiční.
- Podle mě to bylo dobré, jsem rád, že mě spolužáci berou takového, jaký jsem. -lo-

MASKOT BEZEVŠEHO – SOUTĚŽ

Navrhněte, jak by podle vašich představ mohl vypadat maskot časopisu BEZEVŠEHO.

Kreslete ostrošest a vymýšlejte podobu.

Může to být zvíře, malý človíček nebo například nějaký tiskařský šotek,

kteřý bude průvodcem časopisu od dalších čísel.

Zároveň se do budoucna počítá s vyhotovením trojrozměrné podoby, která bude na akce spojené s časopisem jezdit spolu s redaktory

a bude prezentovat časopis.

VÍTĚZE NEMINE ODMĚNA!

Tímto číslem vás budou provázet halloweenské kresby od ŠERLY

ANKETA

ZMĚNY NA DOMOVĚ MLÁDEŽE

Na internátu proběhlo mnoho změn. Do pokojů našich studentů byl umístěn nový nábytek, nové podlahy a zdi dostaly nový nátěr. Snahou bylo, aby se tu všichni cítili stejně dobře jako doma, a to všichni určitě ocení. Pojďme se podívat, jak se k tomu vyjádřilo pár ubytovaných. *Jak se ti líbí na intru po změně? Co bys ještě na něm změnil/a a proč?*

MARIE KREJČOVÁ & BÁRA ŠUDOVÁ

Holky z redakce mě oslovily, zda-li bych jim neodpověděla na pár otázek do BZV ohledně intru. Souhlasila jsem, nemám s tím žádný problém. Jen jsem řekla, že napíši svůj názor, jako celkové zhodnocení.

Už zde bydlím čtvrtým rokem, tak už vím, co a jak, ale i tak mě spousta věcí štve. Na intru proběhla rekonstrukce většiny pokojů. Moc se mi to líbí, ale myslím, že některé věci jsou zbytečné. Místo těch velkých skříní si myslím, že by stačily komody s většími šuplíky a jedna skříň na ramínka. My, co bydlíme stále v těch starších pokojích, máme skřínky, které jsou v šatně ve škole a do toho si věšíme prádlo. Nepřipadá mi to vhodné. Proto bychom chtěly jednu skříň na ramínka.

Musím uznat, že se dost věcí změnilo. Něco k lepšímu, něco k horšímu.

ASAD ASAAD

Na internátu se pozměnilo spousta věcí určitě k lepšímu. Těší mě, že máme nové zařízení a velkým plusem je noční stolek na zamykání, který využívám pro úschovnu svých pokladů! Neměnil bych nic, snad jen rychlost internetu, ale jinak se mi tu líbí!

ADRIANA ŘEHÁČKOVÁ

Po vstupu na intru mě letos změny nečekaly, náš pokoj se totiž rekonstrukci vyhnul obloukem. Pouze přibyl zamykatelný noční stolek, což je určitě přínosné. V ostatních pokojích je změna viditelná a je už na každém, s jakým nadšením tuto změnu přivítá. Bohužel mám pocit, že se změnou nábytkem

Na ostatních intrech mají malou kuchyňku, kde si můžou uvařit večere popřípadě něco jiného. Ceny jídla mají rozděleny, aby si mohli dát večeri nebo jen snídani. Funguje to úplně bez problémů. Cena jídla se o trochu navýší kvůli tomu, že to mají rozdělené.

Na co si stěžovat nemůžeme, jsou naše paní vychovatelky, které jsou pro nás pravým pokladem tím, že nám poskytují plnou náhradu našeho domova. Za celé čtyři roky, co tu bydlíme, jsme neměly s nimi žádný problém jako snad ony s námi. Vždy se nám snažily maximálně vyjít vstříc jako my jim, když potřebovaly pomoc s čímkoliv. Rodinnou atmosféru se nám snaží udělat celý rok. Nejvíce máme rádi Vánoce, kdy si s nimi skvěle popovídáme, kdo co jak dělá doma nebo kdo co upekl. Díky těmto třem ženám jsme si tu užili kopec srandy, zážitků nepočítaně. Jsou nám náhradní rodinou, když jsme přes týden tady. Děkujeme!

přišla i změna atmosféry. Rodinné prostředí se postupně vytrácí a to je něco, co žádné materiální hodnoty nenahradí.

Pozměnila bych večere, které skutečně jedlé nejsou. Změn by mohlo být samozřejmě více, nicméně, já tu letos končím a tím pádem je pro mě zbytečné znepříjemňovat si posledních pár měsíců starostmi.

Za mé čtyři roky se tu pár věcí mojí vlastní snahou změnilo a zbytek nechávám na mladších a nových intráčích, tak do toho!

Poznámka redakce: Názor, že večere „skutečně jedlé nejsou“, naštěstí zdaleka není většinový.

EMA KOROLUSOVÁ

Na internátu se mi líbí více, je to upravené a modernější. Možná bych tam změnila zásuvky, na celém pokoji pro 4 lidi máme jen tři, z toho jsou dvě pouze u jedné postele na konci pokoje. Je to takové nepraktické. Jinak se mi tam líbí.

LADISLAV BUREŠ

Po změně je to tam super. Byl jsem na intru jenom jeden rok, ale teď tam chodím na návštěvy a celkem se mi to tam zamlouvá, hlavně nové lino a matrace. Neměnil bych na něm už asi nic.

ŠÁRKA MINÁŘOVÁ

Změny na intru byly určitě potřeba. Líbí se mi, jak konečně pokoje vypadají. Určitě je místnost na pohled příjemnější. Mám tam super kolektiv, takže si nemůžu na nic stěžovat. Jelikož jsem na intru pouze v době praxe, tak si tolik detailů nevšímám. Jediné, co bych snad změnila, jsou okna. Vyměnila bych je za plastová, to se možná taky jednou podaří. Určitě by se dalo vždy něco zlepšit, ale myslím, že se celé vedení snaží napomáhat tomu, aby pro nás byl pobyt, co nejpříjemnější.

Děkujeme všem za jejich odpovědi a názory!

-Danča- a -Káta-

Na slovíčko, pane řediteli, podruhé

Když jsem v loňském roce zpovídala nově nastupujícího ředitele Polygrafky pana Mgr. Bc. Jiřího Uhra, netušila jsem, jak rychle uběhne školní rok a já se budu znovu ptát. Nebyl to rok lehký. Když začne člověk dělat novou práci, musí se ji naučit. Tak je to s každou prací, ať jde o řemeslo, umění nebo řízení školy. Vážnému čtenáři připomenu, že si opět dovolím panu řediteli tykat, neboť se známe a tykáme si.

Jaký byl ten loňský školní rok? Jak ses zabydlel v nové funkci. Co Ti tato funkce dala a co naopak vzala?

Pro mě přelomový loňský školní rok byl začátku dosti hektický. Ačkoliv jsem se na funkci ředitele školy před časem připravoval studiem školského managementu, toho nového bylo opravdu dost. Naštěstí jsem se záhy utvrdil v tom, co jsem tušil již v předchozí funkci zástupce ředitele, že naše škola je zdravý organizmus, ve kterém každý zaměstnanec ví, co se od něj očekává, a dle svých možností také očekávání plní. Svědčí o tom například výsledky četných kontrol ze strany zřizovatele, ČŠI a dalších kontrolních orgánů, které prokazují, že jsme obstáli více než se ctí. Když jste obklopeni spolupracovníky, o nichž víte, že se na ně můžete spolehnout, je aklimatizace v nové funkci o to snazší. Jistě je ale pravdou, že stále je co se učit.

A co mi funkce dala a vzala? Dala mi určité dobrý pocit otevřené spolupráce, s nímž se, jak doufám, dílo daří. Vzala mi snad trochu více času, ale to už k funkci ředitele patří.

Můžeš shrnout, co všechno se v loňském roce podařilo? Jistě jsou věci, ze kterých máš radost. Je spousta věcí, ze kterých mám radost a které se nám společnými silami podařily.

V oblasti vzdělávání a výchovy byl realizován projekt MŠMT výzva 56, v jehož rámci dvacet žáků a dva pedagogové vycestovali na vzdělávací jazykové zájezdy do Velké Británie, Rakouska a SRN.

Zúčastnili jsme se prestižní mezinárodní Soutěže mladých grafiků v Olomouci, kde naše dvojice P. Adamec, D. Budský vedená učitelem OV L. Pallagem získala třetí místo v kategorii banner.

Školní časopis Bezevšeho, který právě čtete, získal další dvě celostátní ocenění a především již třetí vítězství v soutěži O nejinspirationnější středoškolský časopis, která je vyhlašována Odborovým svazem Syndikátu novinářů v Praze, je velmi prestižní. Díky patří celé redakční radě a hlavně tobě, Ivo, a tvému manželovi.

Významnou prezentací naší práce jsou i tematické exkurze pro žáky ZŠ realizované především zástupcem ředitele pro OV panem Šabatou. Bylo jich více než deset a měly značně kladný ohlas.

Prezentovali jsme se rovněž na celostátní Olympiádě dětí a mládeže pořádané Ústeckým krajem. Náš podíl spočíval v realizaci celé řady propagačních materiálů. Obstáli jsme se ctí zejména díky panu Ryšanovi, který měl výrobu na starosti.

Velmi důležitá a úspěšná byla spolupráce s řadou sociálních partnerů. V oblasti poradenství to bylo s PPP Rumburk, organizací Teen Challenge, Agenturou Pondělí a panem Pabiánem. Za realizaci celé řady besed vděčíme především metodice prevence Bc. L. Obergruberové.

Navázali jsme spolupráci s VOŠ obalové techniky ve Štětí, kde již v minulosti studovalo několik našich absolventů. Ředitel školy se svými spolupracovníky svou VOŠku prezentoval u nás a jejich vystoupení mělo u našich žáků velký ohlas. Rovněž spolupráce s podnikatelskou sférou se úspěšně rozvíjí zatím především formou exkurzí a návštěvami zástupců firem u nás ve škole s přednáškami prezentujícími jejich firmy a následnými besedami se žáky. Je třeba jmenovat spolupráci s GZ Media Loděnice, OTK Kolín, LabelDesign Chrastany, STI Česko Rumburk či ProstěQ Rumburk. U dvou posledně uvedených subjektů realizujeme také stáže žáků a odborný výcvik. Postupně se tak posouváme k očekávanému výsledku takové spolupráce, totiž aby absolventi nacházeli uplatnění v kvalitních a zavedených firmách. V loňském roce se to díky zmíněné spolupráci několika z nich skutečně podařilo.

Zrealizovali jsme celou řadu oprav a nákupů. Na odborném výcviku byla provedena oprava stroje KBA, byl pořízen profesionální fotoaparát, pro grafiky zakoupeno osm tabletů, zakoupena vrtáčka na papír.

V teoretickém vyučování byl vybudován kamerový systém, díky němuž se podstatně snížil počet projevů vandalizmu, v učebnách byly doplněny dataprojektory, byly pořízeny lavičky k posezení u jídelních automatů, pro tělesnou výchovu bylo zakoupeno vybavení na florbal a zíněnky.

Na domově mládeže jsme začali zkvalitněním signálu WiFi a ke konci školního roku započala rozsáhlá rekonstrukce domova, při níž došlo k výměně lina, vymalování a vybavení novým nábytkem v osmi pokojích.

Školní kuchyně byla přes prázdniny vymalována a byl zakoupen konvektomat, který přispívá ke zkvalitnění už tak kvalitní stravy a také zlepšuje pracovní komfort kuchařů.

Nově byla vybavena ředitelna a pracoviště personalistky. Opravena byla část střechy, komín a okapy na budově DM. Velkým úspěchem byl převod budovy „Mandava“ na Krajskou majet-

kovou, p. o. a krajem realizovaný prodej obytného domu ve Slévačské ulici. Škola tak hospodář už pouze s areálem v Jiříkovské ulici.

Jak vidíš, můžeme být právem na mnohé hrdí. Mrzí mě pouze to, že v loňském školním roce nedopadly příliš úspěšně maturitní zkoušky, což bylo dle mého názoru způsobeno i faktem, že didaktický test z českého jazyka a literatury byl poměrně náročný vzhledem k času, který žáci měli k dispozici.

Co plánuješ v tomto školním roce, můžeš čtenářům nastínit, co by mohl přinést letošní školní rok?

Na tento školní rok a vlastně celý rok 2017 máme před sebou několik velkých akcí.

Především je to oprava a zateplení fasády a výměna oken v celém areálu. Škola je součástí projektu zřizovatele, a pokud vše dopadne, oprava by se měla realizovat někdy ve druhé půlce příštího roku. Předchozí pan ředitel Kubeš již od roku 2000 usiloval o opravu a před odchodem do důchodu se mu podařilo konečně uspět a peníze vybojovat. Jen doufám, že nám realizaci něco nebo spíš někdo nezhatí.

Další velkou akcí je dokončení opravy domova mládeže. V současné době se realizuje výměna polštářů, příkrývek, dek a ložního prádla, ale to hlavní se uskuteční v příštím kalendářním roce, to bychom rádi opravili i zbylé pokoje. Je pravdou, že z opravy domova mládeže mám velkou radost, protože důstojné prostředí pro pobyt žáků je velmi důležité.

Pro školní rok 2017/18 chystáme otevřít obor Polygrafie podle inovovaného ŠVP zaměřeného na fotografický design. Z toho důvodu se v současné době realizuje vznik učebny – fotoateliéru a přilehlé počítačové učebny v prostorách teoretického vyučování. Ateliér by měl být dokončen v prosinci, učebna po Novém roce. Tento komplex výrazně zkvalitní praktické vyučování.

Ke zkvalitnění odborného výcviku přispěje zařízení pro digitální tisk, které bylo zakoupeno v měsíci říjnu a slouží tak již svému účelu. Následovat bude další oprava stroje KBA.

Vyměníme také nábytek v jídelně, je ve špatném stavu a kapacitně nestačí.

Máme toho s mými spolupracovníky ještě mnoho v hlavě, ale realizace se budou odvíjet od případné opravy fasády, mám na mysli například opravu dlažby na nádvoří a zvětšení parkovací plochy, opravu obvodové zídky směrem do parku atd.

Děkuji za výživné shrnutí všeho, co bylo a co bude. Čeká nás mnoho nového. Nejnapínavější je vývoj situace kolem projektu týkajícího se výměny oken a nové fasády. Již dlouho sníme o hezké škole, o které si nebudou lidé myslet, že se jedná o zrylový dům.

Je před námi mnoho další práce, mnoho úkolů, které se doufám podaří zrealizovat. Nejdůležitějším úkolem je vzdělávat a vychovávat žáky (pořadí bych spíš obrátila), což se nám zatím daří. A tak doufejme, že budou u nás v ústavu i nadále pracovat stále ti, kteří se o toto snaží ze všech sil. Myslím, že je Polygrafka plná pozitivních a kreativních lidí. Myslím, že má naše škola v čele člověka, který převzal funkci ředitele s úctou, ctí a s velkým srdcem.

-ŠA-

NOVÝ DIGITÁLNÍ TISKOVÝ STROJ – KONICA MINOLTA BIZHUB PRO C1060L

V říjnu byl v naší škole instalován nový stroj, který se stal ideálním řešením pro tisk široké škály aplikací ve špičkové kvalitě tisku, vizuálně srovnatelné s ofsetovým výstupem. Technologie kombinuje řadu technických inovací, které zaručují mimořádnou reprodukci barev i při vysoké rychlosti tisku. Rozlišení 1200 x 1200 dpi není jediné kritérium určující kvalitu tisku. Barevné korekce jsou plně automatické a zvyšují barevnou stálost a kvalitu obrazu, stejně jako produktivitu celého systému. Výhodou stroje je možnost potisknout bannerový papír o délce až 1200 mm. Stroj vyhovuje všem kritériím a požadavkům nezávislé autority Fogra a jsou certifikovány pro shodu s normou ISO 12642-2.

Technické parametry:

Gramáž papíru 62-300 g/m².

Formát papíru 330 x 487 mm.

Barevný tisk A4 - max. za minutu 60 stran.

Barevný tisk A3 - max. za minutu 33 stran.

Rychlost skenování A4 - 70 obrazů/min.

Rozlišení skeneru 600 x 600 dpi.

Kopírování - polotóny 256 odstínů.

Doba 1. kopie (A4 barevně) méně než 8 s.

-iša-

KONVEKTOMAT

Snad každý se na tuto chvíli vždy těší... čas oběda! Po několika hodinách učení máme všichni pauzu na výborný oběd z naší jídelny. A co se třeba podívat i dál než jen k jídelnímu stolu a židličkám kolem nich. Pojdte se s námi podívat do kuchyně, kde nám paní kuchařka Marie Malejovská prozradila a ukázala, co je u nich nového!

„V naší školní jídelně máme nového pomocníka na vaření – konvektomat. Je skvělý na usnadnění práce v kuchyni. Pracuje se s ním velice dobře, časově je velice výhodný, protože můžeme dělat okolo jiné práce, které jsou potřeba. Ušetří spoustu nádobí, protože se to tam „šoupne“ všechno najednou a je to za chvíli hotové! Děláme v tom různé přílohy, maso i ryby. Zeleninu budeme teprve zkoušet. Jídla jsou z konvektomatu velice zdravá, dělaná na páře. Na stroji se dá vybrat ze tří možností: kombinace, pára s pečením anebo jen pára. Já využívám zatím jen páru. Podle mého názoru je to velice ekologické. Zapojení to má stejné jako kamna nebo sporák - do sítě.“

-Danča- a -Káta-

KONEC SE BLÍŽÍ

Zdá se, že se stalo už tradicí psát o maturantech do našeho báječného BEZEVŠEHO! Přes naše radosti i strasti, vzlety i pády máme naději, která tu stále je... naděje neumírá. (hihi)

Zeptaly jsme se našich spolužáků, jak na tom jsou a jak zde přežili krušné i radostné chvíle plné úsměvů zalité sluncem!

ADÉLA KREJZOVÁ

1. Zatím ne, ale asi si po celém bytě nalepím vypracované otázky a budu se učit při každém kroku.
2. Na pana Sýkoru.
3. Pokud to někdo o mně říká, tak jen proto, že jsem se přestala už snažit něco napravovat, přestala jsem skákat, jak kdo chtěl, prostě jsem začala koukat na sebe a nikdy mi nebylo takhle krásně. Takže ano, Polygrafka mě změnila, ale k lepšímu a jsem za to ráda. Z chyb se člověk učí.
4. No tak počítám s tím, že tak dva týdny budu pod vlivem alkoholických nápojů. Pak pár dní budu ležet v kocovině a pak začnu hledat práci.
5. Všech se bojím.
6. Pomodlím se k Poseidonovi a půjdu na to!
7. Na féra si dám A4 na lavici a opíšu to.

EMA KOROLUSOVÁ

1. Moc ne, upřímně by se mi nějaký hodil.
2. Já se na to tak nějak celkově spíš netěším, ale když už, tak na pana Sýkoru.
3. V něčem určitě jo, ale jinak si myslím, že moc ne.
4. Budu hledat práci v menším městě, časem půjdu třeba do Liberce nebo do Prahy.
5. Žádný předmět pro mě není lehký, bojím se asi každého předmětu.
6. V den maturity budu věřit v všechny bohy.
7. To teda nemám! To se nedělá!

1. Máš nějaký trik jak se učit na maturitu?
2. Na kterého učitele se těšíš nejvíce při zkoušení?
3. Myslíš, že ses nějak změnil za ty čtyři roky na Polygrafce?
4. Co plánuješ po maturitě?
5. Jakého předmětu se bojíš nejvíce a který je pro tebe „brnkačka“?
6. Budeš mít nějaký talisman/rituál?
7. Máš nějaký tip na dobrý úkryt taháku?

ANIČKA LIŠKOVÁ

1. Žádný trik nemám, budu doufat, že si aspoň něco zapamatuju.
2. Nejvíce asi na pana Sýkoru.
3. Já na sobě žádnou změnu nevidím, ale jak jsou na tom ostatní, to nevím.
4. „VOŠku“ ve Štětí a pak buď pracovat nebo si dám ještě jednu vysokou školu
5. Největší strach mám asi z praxe a trochu z němčiny, ale co se týče ostatních předmětů, tak si docela věřím
6. Rituál nemám, ale těší mě vidina tří měsíců prázdnin! A taky to, že kdybych to neudělala, tak si ze mě bráchové budou utahovat.
7. Já mám nápadů.

TOMÁŠ HOSPODKA

1. O hodinách dávat pozor a učit se každý den.
2. Nejvíce se těším na pana učitele Sýkoru.
3. Ano.
4. Plánuji pokračovat dál ve studiu a to na vyšší odborné škole, koho baví pracovat, že?
5. Nejvíce se bojím ústního zkoušení, a to zejména z českého jazyka. Nejlehčím bude asi psaní slohu nebo matematika.
6. Ne.
7. Na maturitu bych si tahák nebral.

VALÉRIE ČECHOVÁ

1. Mám, ale prozradit to nemůžu (smích).
2. V tu chvíli budu mít stres, takže mi bude jedno, kdo tam bude.
3. Něco jsem na sobě určitě změnila, ale ne nějak důležité věci. Nejspíš zůstanu už taková, jaká jsem.
4. Tohle zůstává zatím nejasné, možná vysoká škola, možná práce...
5. Nejvíce se bojím češtiny a němčiny.
6. Určitě něco najdu, co mi snad přinese štěstí.
7. Taháku budu mít hodně!!!

Zajímalo by nás, zda-li všichni odejdeme společně do západu slunce či do temného zákoutí pod mostem. Převělice jsme vděčné za názory a vyjádření našich drahých přátel z této úžasné školy, která nám zajišťuje pocit bezpečí i zázemí, pohodlí i tepla v chladných sychravých dnech. Máme vás rádi! MucQ

-Danča- a -Káťa-

KAŽDÝ ŽÁK MĚ OBOHACUJE

Zdravím všechny čtenáře Bezevšeho. Rozhodla jsem se udělat rozhovor s naším novým učitelem panem Josefem Makovským. Toto interview mě lákalo nejen proto, že je naším novým třídním učitelem, ale také proto, že máme stejné příjmení. Samozřejmě jsem se nevyhnula spekulacím, že možná máme společné předky.

Jak vás napadlo jít učit právě sem, na Polygrafku?

Skutečnost, že jsem na Polygrafce, je přirozeným důsledkem předchozích kroků. Od chvíle, kdy jsem ukončil pedagogickou fakultu, působím jako učitel. Prošel jsem několika školami, každá škola byla něčím zajímavá a přinesla mi mnoho nového. Když působíte na stejné škole několik let, zjistíte, že se opakujete, že studenti již dopředu vědí, jaká průpovídka bude následovat. Pak je načase jít jinam.

Každý žák mne jako učitele obohacuje. Už jenom tím, že nejsnáze problém (třebas učivo) pochopíte, pokud je někomu vysvětlíte; pohled žáka na věc je většinou diametrálně odlišný od pojetí učitele (zjednodušující pohled mladí, jiná zkušenost, totální nezájem...), ale inspirativní.

Fotografie 0020

Velký skok v tomto „obohacování“ pro mne znamenalo gymnázium. I díky kolegům jsem objevil některé taje psychologie, filosofie, sociologie. A když mi stále cosi nezapadalo do sebe, společně jsem se studenty objevoval zákonitosti (tehdy mnou na gymnáziu zavedeného) maturitního předmětu ekonomie. Následuje malý krok na obchodní akademii.

A dále si mohu propojovat dějiny s ekonomikou, hospodářský zeměpis se sociologií, obchodní korespondenci či výpočetku s biologii. Nepříliš šťastná optimalizace – propojení zdravotnické školy s obchodní akademií – mne však stále víc vracelo k biologii, specializované somatologii. A když mi ředitel obchodky nabídl o pár hodin nižší pracovní úvazek a já si všiml inzerátu, že Polygrafka hledá učitele českého jazyka (na což já vůbec nemám aprobaci), hned jsem věděl, že je čas na změnu. Pan ředitel Uher byl rozum-
nější, češtinu mi nedal, ale otevřel přede mnou jinou plejádu nových oborů. Umění. Jsem na umělecké škole.

Ještě pár hodin souběžně učím na zdravce; trochu si tam chodím odpočinout, je rozdíl učit třicet žáků, třebas 2. A z Polygrafky na občanku, a dvanáct ošetřovatelek.

Jak se vám líbí naše třída? Vydržíte to s námi až do čtvrtáku?
Líbí. Chlapci jsou urostlí, děvčata krásná a půvabná... Několik žáků ve 2.S si v sobě nese punc tajemna.

Co je pro mne důležité – nenabyl jsem z chování druhého es, že by ve třídě byl nějaký krivák. Jistě, typickou vlastností třídy je užvaněnost, tedy nedostatek sebekázně. Otázku, zdali to s vámi vydržím až do čtvrtáku, nejsem schopen v tento okamžik zodpovědět sám. Když opominu zásahy vis maior, tedy že mne ranní mrtvice při odpovědi žáka na otázku jak vzniká chemická vazba či kdo byl dvorním malířem Alexandra Makedonského, musím brát v potaz skutečnost, že pracovní smlouvu na Polygrafce mám na jeden rok. Za rok přijďte znovu, budeme moudřejší.

A u třídy 2.S jsem si také znovu uvědomil neovlivnitelný běh času: učím děti svých žáků. **Jaké máte zájmy? Čemu se věnujete ve volném čase?**

Nedávno jsem si prohlížel jeden svůj životopis, starý tak patnáct let. Kdeže loňské sněhy jsou... Přijali jsme do nepřibuzenské pěstounské péče dvě dívky z Klokánku a volný čas se rozplynul.

Vyzvednout z družiny, převézt na kroužek, do-

mácí úkoly, příprava na další den... Na druhou stranu díky soužití s nimi jsem ve škole schopen poznat žáka s ADHD snad na první pohled a pojem dys pro mne opravdu není pojmem bezobsažným. A taky chápu, proč všechny sociální výchovné experimenty Mao-c-tunga nebo Pol Pota jsou odsouzeny k neúspěchu. Genetika vítězí...

Rád si přečtu dobrou knihu, třeba detektivku od Ed McBaina v Zábranově překladu, či Eca, Hosseiniho, Pamuka... Práce na zahradě či domě má pro mne nedostizné čaro: hned vidím výsledek svého působení, což v práci učitele jaksi nevidět.

Oddechem jsou pro mne „sokratovské“ rozhovory. Ať se již jedná o dialog Na plovárně mezi Markem Ebenem a profesorem Janem Hellerem o Bibli, knižně vydaný rozhovor dramaturga Jean-Claude Carriera a spisovatele Umberta Eca „Kniha se jen tak nezbavíme“ nebo interview na internetovém projektu DVTV.

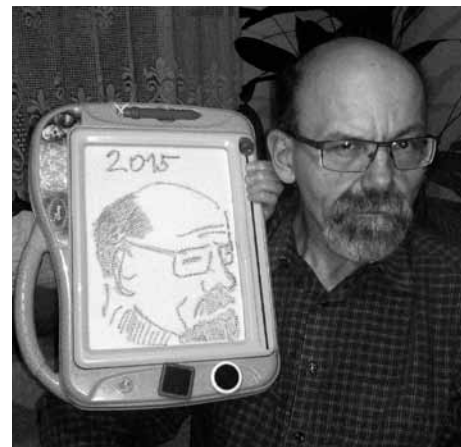
Mám ještě jeden sen, který bych si rád splnil. Motocykl... Yamaha... svištění vzduch... zapadající slunce.

Jak se vám líbí na Polygrafce? Co žáci a kolegové?

Před rodným domem Sigismunda Freuda

Každá škola je jiná. Polygrafka je všeobecně známa dobrými mezilidskými vztahy. Což rozhodně není ve školství pravidlem. Mezi kolegy se cítím velice dobře, ať jsem se obrátil na ko-

Já a moje superego

Starý pošetilec

hokoliv z nich, každý mi vyšel ochotně vstříc. To samé mohu říci o ekonomickém úseku, mistrech. Řediteli. A neuvědomujete si, jaký po-

klad máte v kuchyni, kdyby tak dobře a s takovou laskavostí vařili všude!

A jak vycházím se studenty, to vědí žáci nejlépe sami.

Odkud pocházíte? Víte něco o svých předcích?

Odkud pocházíte a kam směřujete? Pocházím z Českomoravské vysočiny. Opravdu z přechodu mezi Čechami a Moravou. Jako malý chlapec jsem se často brodil přes řeku Svatku, a když jsem byl na druhé straně, moravské, představoval si daleké cizokrajné světy, které se mi otvírají. A s věkem jsem se opravdu posouval. Turnov, hotelovka, studentská léta; Ostrava – dva roky bojové pohotovosti u stíhaček. Vysokoškolské studium v Hradci Králové, kdy ještě student mohl zažít sérii seminářů o filosofii v hospodě U Kulaté báby od čerpače vody s profesorským titulem. Ještě malý odskok do Nového Bydžova s jeho neuvěřitelnou placatostí. A od začátku devadesátých let už Rumburk.

Jeden můj strýc se věnuje genealogii a má prozkoumané předky až do šestnáctého století. Tedy i mé předky z matčiny linie. Vím tedy, že se ve mně kříží krev francouzská (napoleonský voják) či italská (mlynářský vandrovník).

Oba máme stejné příjmení. Myslíte, že bychom mohli mít společné předky?

Když vyjdeme z předpokladu, že skupina pravěkých lidí, která později osídlila celou Evropu a Asii, čítala před oněmi 80 000 lety nanejvýš 300 osob, pak bezesporu společné předky i kořeny máme.

Pokud se na věc podíváme z pohledu našeho společného příjmení, pak už to tak jasné není. Mák byl u našich slovanských předků ceněnou surovinou. Proto názvů sídel Makov nalezneme desítky. Příjmení Makovský – tedy ten, který pochází z Makova, bylo dosti rozšířené. Navíc až od císaře Josefa II. se důsledně používá příjmení po otci v dědičné linii. Předtím se syn otce Makovského klidně mohl nazývat Makůvka.

Protože vy sama jste zdatná kreslířka, troufnu si spekulovat, že pocházíte ze ždánické větve rodu Makovských. Pak by jméno akademického malíře, sochaře a designéra Vincence Makovského, profesora Akademie výtvarných umění, mohlo naše příbuzenské linie spojit.

Geny vítězí.

Pane učiteli, děkuji za skvělé odpovědi a za vaši ochotu a spolupráci. Nakonec se ukázalo, že přeci jen budeme mít společné kořeny. Koneckonců, Polygrafka je stejně jedna velká rodina.

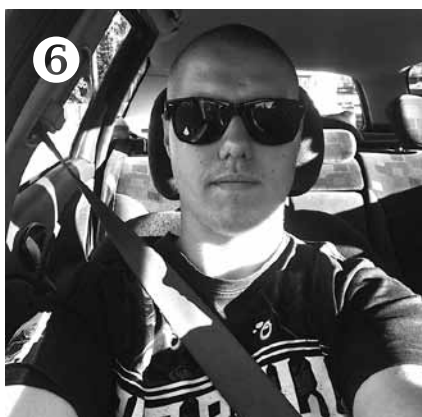
-Šerly-

ŠKOLSKÁ RADA V NAŠÍ ŠKOLE

Školská rada je orgán školy umožňující zákonným zástupcům nezletilých žáků, zletilým žákům a studentům, pedagogickým pracovníkům školy, zřizovateli a dalším osobám podílet se na správě školy. Školská rada zasedá nejméně dvakrát ročně. Jejími členy jsou:

- 1 Mgr. IVO PEROUTKA – předseda školské rady, zástupce zřizovatele (KÚ)
- 2 Ing. MARTIN POHL – zástupce zřizovatele (KÚ)
- 3 Mgr. EVA MICHALINOVÁ – zástupce rodičů nezletilých žáků
- 4 Mgr. IVA ŠABATOVÁ – zástupce pedagogických pracovníků
- 5 MARTIN ŠTĚPÁNEK – zástupce pedagogických pracovníků
- 6 DANIEL SVOBODA – zástupce zletilých žáků

Mateřské popovídání

S LUCIÍ PŘIBYLOVOU (BÍLKOVOU) se známe od nepaměti. Jsme kolegyně a za léta se z nás staly přítelkyně. S Luckou bylo na Polygrafce hezky. Vždycky vnesla do budovy svůj zvláštní klid a eleganci, ale i tvůrčího ducha a spoustu nápadů. Teď nám zmizela na mateřskou dovolenou a ještě ke všemu se odstěhovala do Jiříkova. Moc nám chybí, ale občas se vídáme a nestačíme se divit, jak Mariánek roste. Přináším interview se ženou, která se umí náležitě poprat se životem a nedělá z komára velblouda.

Nevím, do jaké míry se můžu ptát a dlouho jsem nad tím přemýšlela. Zkrátka ses nám vдалa a do toho prožívala komplikované těhotenství. Zvládla jsi ještě nějaký čas chodit do školy, ale také vím, že jsi ležela poměrně dlouho v nemocnici. Mariánek se má ale k světu. Byl velmi malíčkový a teď je z něho kus chlapa. Chceš nám něco prozradit, nechám to na tobě. Marián, krásné jméno... Jak vás s manželem napadlo. Jaké varianty jména používáte?

Jsem ráda, že se ptáš. Někteří studenti věděli, že jsme čekali dvojčátka a najednou nosím do školy ukázat jedno miminko. Pokusím se stručně vysvětlit, co se stalo.

Na mé narozeniny, 6. října 2014, mě můj partner požádal o ruku. Rozhodli jsme se vzít na naše pětileté výročí 22. března 2015. Ještě před svatbou jsme se dozvěděli, že jsem těhotná a že čekám rovnou dvojčátka! Měli jsme obrovskou radost.

Při vyšetření se ale ukázalo, že jedno miminko je velmi těžce nemocné (rozsáhlý rozštěp břišní a hrudní stěny bez naděje na uzdravení). Nastalo období ježdění po doktorech, zkoumání miminek, rozhodování. Prošli jsme pod rukama spoustě lékařů, někteří nám doporučovali ukončit těhotenství a pokusit se o jiné. Jenže já se zdravého dítěte nechtěla jen tak vzdát! Za podpory manžela, rodiny, blízkých přátel a mé rumburské gynekoložky MUDr. Milatové jsem se rozhodla, že budu v těhotenství pokračovat. A tak mě každý týden vozil manžel do Prahy (do Ústavu pro péči o matku a dítě) na ultrazvuk, kde se o mě starali ti nejlepší lékaři a kontrolovali stav miminka. Nemocné miminko totiž mohlo ohrozit život tomu zdravému. Tam mi také navrhli, že by provedli redukci těhotenství – to znamená, že by nemocné miminko usmrtili a zdravé by se mohlo dál vyvíjet. V červnu jsem tedy podstoupila tuto operaci, která se ale napoprvé nezdařila – lékaři se nemohli k nemocnému miminku dostat. Když chtěli operaci zopakovat, odmítla jsem a rozhodla se donosit obě děti až do porodu. V srpnu jsem nastoupila v Praze do porodnice a každý den chodila na kontrolu, až jednou, 24. srpna nařídil doktor téměř okamžitý porod císařským řezem (to jsem byla v 7. měsíci). Zavolala jsem to manželovi, ten stihl přijet těsně před porodem (u kterého ale nebyl, čekal před porodním sálem). Po půl deváté večer se nám narodili dva chlapečci – Lukášek a Mariánek. Mariánek byl naprosto v pořádku, od první chvíle sám dýchal, přesto strávil asi týden v inkubátoru, vážil necelá dvě kila. Lukášek asi hodinu po porodu zemřel. Smutek ze ztráty Lukáška byl velký, ale radost, že se nám podařilo dát život Mariánkovi a z toho, že je úplně zdravý byla mnohem větší.

A jméno Marián? Vybrala jsem z kalendáře asi deset chlapeckých jmen a můj muž měl udělat to samé. Doufala jsem, že se alespoň na jednom shodneme. Než to ale stihl, odjela jsem do porodnice. Takže dostal za úkol vybrat z mého seznamu. Nakonec vybral Marián – po našich babičkách. A ne, naše babičky nebyly Marián, ale Marie. Mariánovi říkáme Mariánek, Marisek, Mari, Marunka, Marošek a někdy i Maruška.

Prozradíš nám také něco o manželovi? Jaký je tatínek?

Můj muž je veselá kopa, dokáže mě rozesmát i v té nejtěžší chvíli, baví kdekoli a kdykoliv celou společnost. Pracuje jako sekretář ve Fotbalovém klubu Varnsdorf a trénuje šestileté fotbalisty. Dřív hrál profesionálně fotbal, začínal v Plzni, které dodnes fandí. A fandím i já. Letos máme opět radost z titulu! A ještě prozradím, že je neuvěřitelně šikovný! Umí snad úplně všechno. Sám rekonstruuje dům, stará se o zahradu, postaví boudu pro psa, ale taky opraví Mariánkovi rozbitou hračku, udělá záplatu na kalhotách...

Pro Mariánka jsem si nemohla přát lepšího tatů, a i když nemá moc času, vždycky si nějaký najde na procházku s kočárkem, lumpačení a povídání a taky na vymýšlení novinek. Mariánek už má na zahradě připravené krásné pískoviště (i když ještě ani neumí sedět) a chystá se i dřevěný hrad.

Jak se Ti daří na mateřské dovolené. Je to opravdu dovolená, nebo jsi v jednom kole. Popiš našim čtenářům, jak vypadá tvůj den. Pomáhá ti někdo? Máš vůbec čas na svoje koníčky a pokud ano, na které.

Nevím, kdo vymyslel pojem mateřská DOVOLENÁ, asi to byl nějaký chlap! Opravdu to má do povalování se na písčité pláži hodně daleko. Na začátku mateřské se jen rozkoukáváte, poznáváte miminko, zjišťujete, co všechno potřebuje, jak moc je na vás závislé a jak málo toho umíte a víte. My jsme s Mariánkem skoro měsíc strávili v porodnici, bylo to tedy o trochu jednodušší v tom, že jsem měla pořád po ruce zkušené sestřičky, které mi se vším poradily. Byli jsme ale zase daleko od táty, takže nám bylo smutno. Teď, když je Mariánkovi už 9 měsíců, vypadá můj den asi takto: ráno, kolem šesté se budíme, chvíli ještě můžeme ležet, protože Mariánek si hraje v posteli. Pak přebalím, přichystám snídani, muž jede do práce. Mariánek si dá mlíčko, hrajeme si, zpíváme. Mezitím naházím prádlo do pračky, nádobí do myčky, připravím něco k obědu. Kolem desáté chodí Mariánek spát, někdy jdeme na procházku a spí v kočárku, někdy zůstávám doma a vařím, uklízím, občas zbudě čas i na odpočinek. Kolem dvanácté se budí a obědvá. Pak obědvám já. Po obědě si zase hrajeme, odpoledne někdy vyrazíme s kočárkem, někdy zase usne v postýlce. Já mám chvíli „volna“ a můžu skládat prádlo, žehlit, uklízet. Manžel jezdí z práce buď kolem čtvrté, nebo když má trénink, až kolem šesté. Někdy se Mariánka ujme a já můžu připravit večeři, nachystat koupel, poklidit. Když nemá čas, je Mariánek se mnou v kuchyni a sám si hraje. Kolem sedmé připravím kaši, nakrmím dítě a vykoupu ho. Pak přijde na řadu masáž, pohádka, ukořebavka, mlíčko a kolem půl deváté Mariánek usíná a já už většinou opravdu nic nedělám, napustím si vanu, relaxuji. Po desáté chodím spát. V noci dvakrát až třikrát vstávám, abych Mariánka nakojila. Aspoň jednou týdně jezdíme do Rumburka k babičce, je to pro mě takový prázdninový den, nemusím vařit, prát, uklízet, babička s dědou si užívají vnučka a já si lebedím. Taký se občas dohodneme skamarádkami maminkami a vyrazíme společně na procházku nebo výlet – vytvoříme pak takový konvoj třeba i sedmi kočárků. Někdy jedeme s tátou na fotbal, byli jsme už v Mladé Boleslavi nebo v Teplicích. Do Varnsdorfu jezdíme fandit pravidelně. I přes ten neustálý kolotoč je mateřská tím nejkrásnějším obdobím v mém životě. Mám velké štěstí, že Marisek je vážně pohodové miminko. Dokáže si sám hrát, má chuť k jídlu, přes den ještě dvakrát spí. Někteří děti totiž vyžadují neustálou přítomnost maminky, nechťejí jíst, pláčou, spí přes den třeba jen chvilinku, usínají jen v kočárku nebo tak podobně. A to je teprve zážitek!

Na koničky mi moc času zatím nezbyvá. Občas si domluvíím hlídání s babičkou a vyrazím mezi lidi, na ples, na nákup, na tvořivý kurz (naposledy jsem byla na kurzu intuitivní malby u Kláry Wintrové, se kterou je v tomto čísle také rozhovor). Už se těším, až přijde při rekonstrukci domu řada i na mou pracovní a já se opět pustím do tvoření. Vyrábím šperky z korálků, tvořím krabičky a přáníčka z papíru a kartonu, maluji.

Koupili jste dům v Jiřkově. Ten opravujete. Můžeš nám prozradit, v jaké fázi se právě teď nacházíte? Jaké to je porodit a zároveň budovat hnízdo? A jak se vám bydlí?

Ano, minulý rok v červenci jsme se přestěhovali z rumburského paneláku do rodinného domu v Jiřkově. Dům byl obyvatelný, přesto jsme se rozhodli ho celý zrekonstruovat. Když jsem se vrátila v září z porodnice, byla hotová jedna místnost – obývací, ložnice a dětský pokoj v jednom. Navíc jsme měli jen provizorní kuchyň, kde netekla voda a nebyl připojen plyn, takže jsem vařila na plotýnkovém vařiči, pro vodu běhala do koupelny, to bylo dost náročné. Ale teď už mám svou vysněnou krásnou kuchyň, kterou můj muž sám navrhl a postavil. Teď se pracuje na nové ložnici, pak přijde na řadu renovace koupelny. Pak ještě dětský pokoj a moje pracovní a můžeme se pustit do kultivace zahrady. Máme malou zahrádku u domu, kde bude dětské hřiště

a terasa, a velkou louku, tam už máme tři beránky (živé sekačky na trávu), přibudou ještě slepice a indiští běžci (spolehliví požirači slímáků). Žije tu s námi ještě rotvailerka Kety a dva kocouři Bonifác a Kuba.

A co tvoje plány do budoucna? Kdy se nám vrátíš? Plánuješ nebo ponecháváš věci osudu? Plně ponechávám osudu. Ale určitě se na vás zase brzy přijdu podívat!

Mezitím, než mohlo být toto interview otištěno, uplynulo spousta času.

Je u vás něco nového? Změnilo se něco zásadně? Mariánek již povyrosl a má přinejmenším jiný režim, než tomu bylo na jaře, že? Co můžeš dodat na závěr?

Od jara se toho opravdu hodně změnilo! Mariánek pomalinku začíná chodit, i když zatím jen u nábytku nebo za ruku, sám se ještě do prostoru neodvážil. Pokud se ale potřebuje někde hodně rychle dostat, po čtyřech to jde přeci jen lépe. Taky už začíná srozumitelně komunikovat, říká pár slůvek a používáme i znakování. Spí už většinou jen jednou denně asi tři hodinky po obědě. Dvakrát týdně chodíme mezi děti, jednou do Tančírny Balahala a jednou do Kotátka v Jiřkově. Mariánek je mezi jinými dětmi moc rád. Je to pořád stejně pohodový kluk.

Muž trénuje o rok starší fotbalisty, trénují 3x týdně až do večera, takže času má na nás i na rekonstrukci ještě méně. Ale pořád vše zvládá. Co se týče domu, ložnici už máme dokončenou, teď se pracuje na nové koupelně, bude hotová co nevidět.

A i na koničky je více času, jednou týdně hlídá Mariánka babička a já chodím na kurz kreslení do Schrödingerova institutu. Doma si občas taky něco nakreslím a brzy se pustím i do mé nejoblíbenější činnosti – výroby šperků.

Milá Lucko, vidím, že se rozhodně nenudíš. Přeju ti, aby tvá mateřská dovolená byla stále plná radosti a optimismu. Je to jedno z nejkrásnějších období v životě rodiny. Děkuji ti za tvůj čas a Mariánkovi posílám velkou pusou. -ŠA-

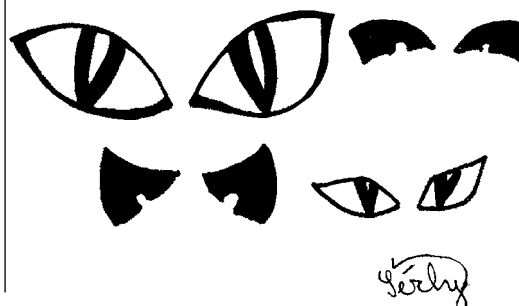
BOSKY PO BYTĚ

„Crrrrr, crrrrr, crrrrr,“ slyším jakoby z dálky. „Crrrrrr,“ nepřijemný, vytrvalý zvuk, který nechce utichnout. „Crrrrr.“ Nedá mi to a tak otevřu oči a poohlížím se po zdroji toho otravného zvuku. V tom si uvědomím, že to je budík.

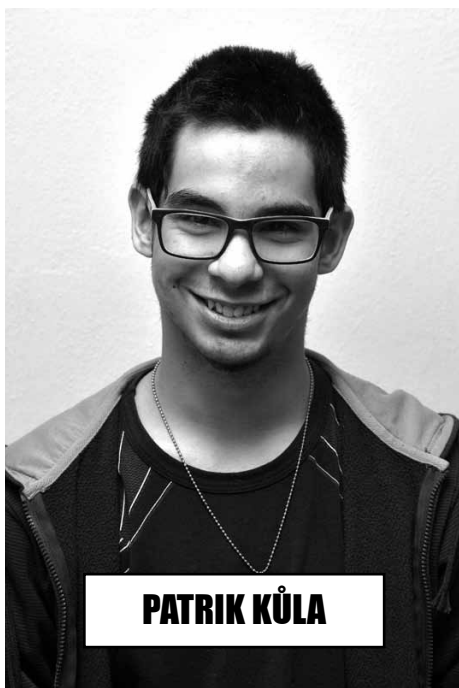
Je opět ráno a s ním začíná další dlouhý den. Telefon nahmatám po své pravé straně polštáře a vypnu buzení. Postel mám hned pod oknem u topení, a tak okamžitě vidím, jaké počasí mě venku dnes čeká. Nemám času nazbyt, musím sebou hodit. Vylezu z malého pokoje a jdu uličkou, která je zakončená těžkým vínovým závěsem. V hale je zima. Po pravé straně čeká gauč pro ty, co se nechtějí ohýbat, když se obouvají, a levá strana připomíná botanickou zahradu. Je to hromada kytek různých druhů s velkou klecí uprostřed. Vida, na kleci visí chlupatá potvora, která se snaží kousáním do ní na sebe upozornit. „Co bys zase chtěla? Máš už dávno spát.“ A pak že veversky mají zimní spánek. Ta naše asi ne.

Je 7.15 a zatím se z dalších dvou ložnic stále ozývá pravidelné oddechování a sem tam i chrápání. Vlezu do druhých dveří, které vedou do koupelny, a začnu se dávat do kupy. Podívám se do velkého zrcadla, které zabírá přes polovinu jedné zdi v koupelně, jestli mohu jít takto z domu, aniž bych někoho nepohoršila. Přes halu dojdou ke třetímu dveřím a vejdu do kuchyně. Zprava mám kuchyňskou linku a na ní starou bílou konvici. Dám vařit čaj. Dveře vedle linky vedou do špažzu. Nic moc tam není, ale vždy se tam dá sehnat něco k jídlu. Mezi obývacím a kuchyní je jeden stupínek, který tyto dvě místnosti odděluje. Ozval se kašel. Tak už nejsem jediná, kdo vylezl z pelechu. Z brlohu vylezl velký bručoun, kterému tady všichni říkáme DĚDA. Usadím se s čajem v ruce do starého ušáku a pohodlně se opřu. Na to, že mu je několik let, pořád dobře slouží. Sedí se v něm líp než na tom rohovém gauči, který je tu teprve pár let. „No, ahoj,“ z kuchyně vykoukne dědova hlava a hledí na mě, jako kdyby se děda ptal sám sebe, co vůbec dělám po ránu v obývací. Jako kdyby nevěděl, že do školy se musí vstávat a chodit brzy ráno. Toto se opakuje každý den. Jen co dopiji čaj, jdu do pokoje a vezmu si věci. Vše z boční policové skříňky naházím do tašky, kterou jsem druhý den odložila. Projdu chodbou až do haly. „To už jdeš?“ houkne na mě děda. „Musím. Mám to jen tak tak. Pa.“ Vlezu do prvních dveří, co jsou hned po pravé straně gauče. V šatně, co je velká dva na dva a vedou z ní čtyři dveře, každé jinam, se obuju a natáhnu na sebe bundu. Vezmu za kliku starých dřevěných dveří. Otevřu a jsem fuč. „Buch.“

Š. HEŘMÁNKOVÁ, 4.P

Představují se nám "noví" redaktori Bezevšeho

PATRIK KŮLA

Jmenuji se Patrik Kůla, je mi patnáct let a bydlím v Rumburku v blízkosti Polygrafky. Jsem rozporuplná osobnost. Máloco a málokoho беру vážně a mám rád jednoduchá, ale efektivní řešení. Poslouchám skoro všechno od rocku přes pop, rap, nightcore až po house nebo dubstep.

Rád čtu a výjimečně něco nakreslím, jestli se tomu tak dá říkat.

Zajímám se o 2. světovou válku, a to zejména o tanky. Takže War Thunder nebo World of Tanks mi určitě nejsou cizí.

Když už jsme u těch her, mám rád spíše starší hry jako GTA San Andreas, starší tituly CoD nebo starou dobrou (a českou) Mafii.

Co se sportu týče, mám radši sport, kde záleží jen na mně. Rád hraju ping-pong, florball a pokud mám dobré spoluhráče, nevadí mi ani fotbal nebo basket. Občas se také zkusím něco z atletiky.

Bydlíme v rodinném domě, takže někdy musím pomoci s nějakou tou prací.

Do Bezevšeho jsem šel, protože rád píšu, líbí se mi jeho struktura a hlavně jeho zajímavý a zábavný obsah. Byl bych rád, kdybych se na něm mohl podílet.

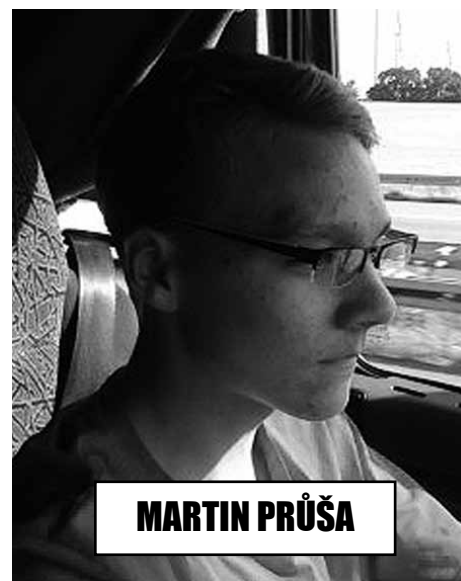
Pod články hledejte podpis -NoName-

ROMAN LIŠČÁK

Ahoj všichni. Doufám, že není potřeba se představovat, ale pro jistotu to udělám. Jmenuji se Roman Liščák, jsem učitel OV pro grafiku a sídlím v PC učebně (tzv. „U Rybiček“). Jsem na této škole již nějaký pátek a bylo asi

jen otázkou času, kdy se stanu členem redakční rady. Tato funkce mě těší a do budoucna se budu snažit pomoci v různých odvětvích – web časopisu, kresby, články a různé další vychytávky.

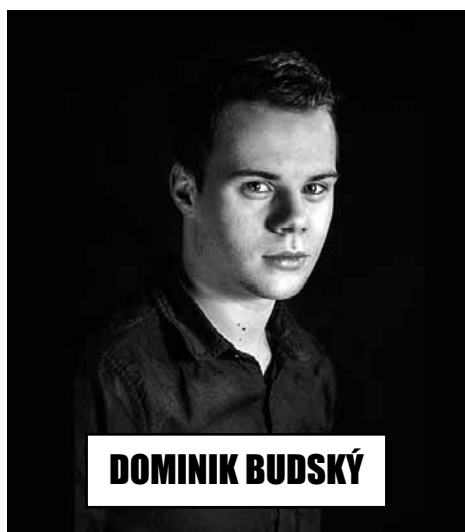

MARTIN PRŮŠA

Ahoj, jmenuji se Martin Průša, jsem z 1.S a jsem novým redaktorem BEZEVŠEHO. Budu se podepisovat Trucker.

Když jsem se na naší první schůzce redakční rady rozhodoval, o čem bych psal, napadlo mě jediné, že mohu psát o svém druhém koníčku a tím je kamion. Můj první a hlavní koníček je hasičina. Již deset let jsem u Mladých hasičů ve Varnsdorfu a letos jsem byl také „zařazen“ do jednotky. Ovšem nejraději se s vámi podělím o mé zážitky a také perličky z cest. Už teď mám v hlavě plno článků, které budou jistě zajímavé a zábavné.

Představují se nám "starší" redaktori Bezevšeho

DOMINIK BUDSKÝ

NEHCÍ VÁS OPUSTIT. Ahoj, jmenuji se Dominik a píšu pod přezdívkou Dom. Nechtěl jsem opustit redakci Bezevšeho, a proto jsem si řekl, že si zde ještě prodloužím studium.

KÁJA BRODINOVÁ

Tak letos naposled (bohužel)! Jmenuji se Karla Brodinová a píšu pod přezdívkou Šmudla. Doufám, že se vám budou mé příspěvky líbit!

ŠÁRKA MAKOVSKÁ

V redakci jsem teprve jeden rok. Kreslím a píšu pod přezdívkou Šérly.

KÁŤA JIRCHÁŘOVÁ**DANČA KUČEROVÁ****LUCIE KRUPÍČKOVÁ**

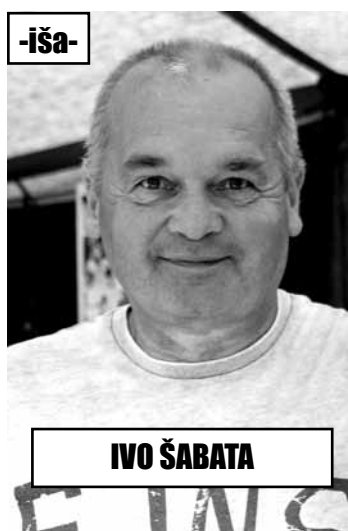
Ahoj, jsem Flexík a ráda vám píšu o svých zážitcích!

HEDVIKA POUPOVÁ

Posledním rokem bych se ráda zapsala do paměti čtenářů jako autorka recenzí a záchránce koček. Píšu pod přezdívkou Ťapka.

Představují se nám "nejstarší" redaktori Bezevšeho

-ŠA-**IVA ŠABATOVÁ****-iša-****IVO ŠABATA****JIŘÍ UHER****-lo-****LENKA OBERGRUBEROVÁ**

SPORTOVNÍ DEN VE SPORTLIFE CENTRUMU

Ve středu 29. června 2016 se konal SPORTOVNÍ DEN. Paní učitelka Šabatová nás pověřila, abychom napsaly článek do novin.

Žáků jsme se ptali: 1) Jak se ti tu líbí?, 2) Proč sis vybral/a bowling/squash/stolní tenis/badminton/florbal? 3) Jaký sport ti chybí a chtěl/a bys ho hrát i příští rok?

Učitelů jsme se ptali: Jak hodnotíte sportovní den a jaké byly výkony žáků?

BOWLING

Michal Navrátil

- 1) Je to super, máme možnost si vybrat, co chceme, nemusíme hrát, co nechceme.
- 2) Vybral jsem si bowling, protože je nejmíň náročný a ostatní hry mě nebaví.
- 3) Využil bych větší posilovnu.

Paní učitelka Lenka Limberská

Bowling hodnotím pozitivně, ale chtělo by to větší zájem ze strany žáků. Je lepší, když se do hry zapojí také učitelé.

V bowlingu byli vyhodnoceni dva nejlepší hráči:

Nejlepší kluk: Jan Gotthard

Nejlepší dívka: Lucie Jedličková

STOLNÍ TENIS

Antonín Waldman

- 1) Líbí, je to fajn.
 - 2) Hraju doma stolní tenis, baví mě.
 - 3) Ani ne, nechybí.
1. místo: Antonín Waldman
2. místo: David Glaser
3. místo: Dan Popyk

SQUASH

Dan

- 1) Dobrý!
- 2) Jen tak.
- 3) Ne.

Pan učitel Richard Sýkora

Výkony - ironický úsměv. Sportovní den je dobrá věc, ale bohužel mnoho lidí nebaví.

Pan učitel Jiří Stránský

Jsem překvapený sportovními výkony. Pro některé „fanoušky“ bych zorganizoval pěší výlet.

BADMINTON

Tereza Kaiprová

- 1) Je to tady hezké, jsem moc ráda, že se to opakuje každý rok.
 - 2) Vybrala jsem si badminton, protože chci rozdrtit Valču Turnovou.
 - 3) Kdyby bylo počasí, tak plavání.
1. místo: Marek Svoboda
2. místo: David Havlík
3. místo: Marek Dvořák

Pan učitel Roman Winter

Těšil jsem se, že budeme i venku. Výkony žáků jsou perfektní, překvapují mě.

FLORBAL

Šárka Minářová

- 1) Je to v pohodě, hraje se dobře, alespoň nejsme ve škole.
- 2) Hraji florbal už od mala, baví mě.
- 3) Kdyby bylo počasí, tak plážový volejbal, docela i tenis.

Pan učitel Roman Svoboda

Lepší už to být nemohlo.

Na zhodnocení celého dne jsme se zeptali našeho tělocvikaře pana učitele Martina Macka:

Účastní se velké množství žáků, celkově jsem s účastí a zapojením žáků spokojený. Vzhledem k počasí se celý sportovní den odehrává v hale. Hráli jsme badminton, stolní tenis, sálovou kopanou, florbal, squash a bowling.

Fotografka: Flexík, zapisovatelka do sešitu: Ďapka, zapisovatelka do počítače: Šmuďla

TURISTICKÝ KURZ 2016

Jako každý školní rok se na konci školního roku koná turistický kurz, který nemohl chybět ani tento rok. Letos byl kousek za Turnovem v kempu Sedmihorky. Začínal v neděli 19. června 2016 a trval do pátku 24. června 2016. Byl to klasický turistický kurz, který jsem zažila už několikrát. Celý týden byl plný dlouhých i krátkých túr, her, raftování a také bohužel deštivého počasí. Samozřejmě nechybělo ani vstávání v osm hodin a večerka v deset. A všichni jsme to dodržovali. Nebo ne?

V neděli byl sraz v 18 hodin, žáci přijeli dřív, aby si postavili stany, než přijedou učitelé, a hlavně aby, se nestavěly stany za deště. Jenže jsme se v půl šesté dozvěděli, že se nástup přesouvá na osmou hodinu, protože učitelé nestíhají. Tak jsme se zatím pořádně ubytovali a prohlédli okolí, abychom věděli, kde co je. V areálu kempu bylo jezero, chatky, louky na stany, tři ohniště, minigolf, volejbalové hřiště, mohli jsme si zapůjčit míč nebo badmintonové páčky a měli jsme spoustu dalších možností. V areálu nechyběla ani restaurace, koupelna a vlastní jídelna. Bylo to ideální místo na kempování a místo na dovolenou, protože v okolí je plno zajímavostí k navštívení. Když jsme si všechno prošli, konečně jsme se sešli všichni na nástupu, kde jsme dostali instrukce, co smíme a nesmíme dělat, v kolik hodin je večerka, v kolik hodin se vstává a podobné důležité informace. Pak už jsme se rozešli, po-

sedali po skupinkách a bavili se. Když už jsme opravdu nemohli být vzhůru, ne jen kvůli učitelům ale i kvůli dešti, šli jsme spát.

Druhý den jsme vstávali v půl osmé ráno, dali jsme se dokupy a šli na nástup. Měli jsme vycházet v devět hodin, ale celé dopoledne pršelo, takže jsme šli až okolo jedenácté na kratší túru, ale co si budeme povídat. Krátké túry pro nás byly dlouhé a ty dlouhé nekonečné. Zatím jsme si

sbalili věci s sebou a dělali jsme svoje. A konečně jsme se vydali na cestu na Trosky, ale stejně jsme úplně všichni promokli. Když jsme se asi po třech hodinách vrátili do kempu, jeli jsme si nakoupit na další dny. Vrátili jsme se na nástup úplně strhaní. Pak už byl jen volný program.

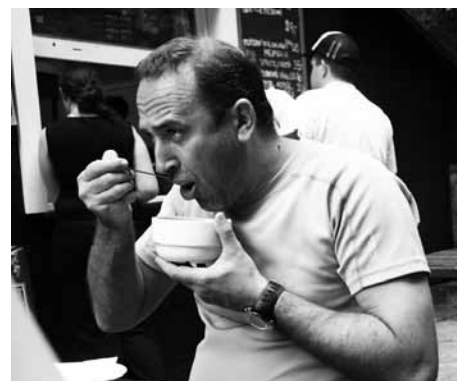
V úterý jsme vstali opět v půl osmé, následovala ranní hygiena a opět nástup. Dneska jsme se rozdělili na tři skupiny. Pan Stránský vzal pěšce a pan Svoboda kolaře, obě dvě skupiny vyrazily na Malou Skálu. Zbytek jel na raftech sjíždět Jizeru. Naštěstí už bylo krásně, takže jsme si to pořádně užili. Já jsem jela na raftu poprvé a jela bych klidně znovu. Byla to sranda, zpívali jsme, závodili mezi sebou a cestou se stavili na oběd v restauraci. Myslím, že to byl pro nás všechny skvělý zážitek. Na konci trasy jsme vytáhli rafty z vody a vrátili se zpět do kempu. I když jsme se všichni spálili, protože sluníčko opravdu peklo, přesto jsme se do kempu vrátili živí a zdraví. Třetí den jsme se zase rozdělili na tři skupiny, na pěšáky, kolaře a opět přátele raftu (zase bylo krásně). Škoda, že jsem nebyla do konce, schvátla mě totiž choroba. Zbylé dny proběhly ve stejném duchu a v báječné atmosféře.

Je skvělé mít takové akce se školou. Žáci se sprátní a my zase poznáme učitele z jiné stránky. Je to týden, na který se (aspoň já) vždycky těším. Nechybí tu legrace a hlavně poznáme i jiná místa v naší republice. Určitě všem, kteří ještě na turistickém kurzu nebyli, doporučuji, aby aspoň jednou jeli. Je to skvělá vzpomínka spojená se střední školou.

-Flexik-

DOVOLENÁ V ANGLII

A bylo to tady. Stála jsem na letišti a měla poprvé letět letadlem a úplně sama. Byla jsem nervózní a bála jsem se. Naštěstí jsem všechno zvládla, prošla kontrolou a našla svoji bránu odletu. Pak už jsem jen nastoupila do letadla a počkala, až vzletíme. Nikdy bych neřekla, že se v letadle nebudu bát, protože můj strach z výšek není zrovna nejmenší. Ale jakmile jsem přistála, letěla bych znova. Ten pohled z výšky na moře, pobřeží a dokonce i maják byl nádherný.

BRISTOL

Když jsem přiletěla v pátek na bristolské letiště, jeli jsme autobusem k ulici, kde bydlel brácha. Bylo to asi hodinu cesty a pak deset minut pěšky. Ulice i domy byly všechny úplně stejné. Byly malé, okna nízko a jedny dveře. V domech bydlely většinou rodiny, ale tam, kde jsem bydlela já, bydlel ještě jeden pár ze Slovenska a jeden starší pán, nejspíš Angličan. Když jsme konečně došli k hlavnímu dveřím, byla jsem nervózní, co uvnitř najdu. Ale byla jsem překvapená, ba-

do bristolského akvária. Byly tam různé druhy ryb, samozřejmě nemohl chybět ani Nemo a Dori. Byly tam ale i zajímavější druhy. Například asi pět druhů žraloků nebo mořští koníci. Byla to sice malá budova, ale zážitek úžasný. Pak jsme se vrátili zpátky, protože začínalo klasické anglické léto. Začalo pršet.

Přes týden jsem byla sama doma, protože brácha chodil do práce. Byla jsem ráda, že se konečně za celé prázdniny mohu pořádně vyspat a odpočinout si. Spávala jsem do dvanácti, dívala se na filmy nebo vařila.

ráček byl útulný. V prvním patře byla malá kuchyňka a koupelna. V druhém patře se nacházely tři malé místnosti, které se tam považují za byty. V naší místnosti stál stůl, dvě skříně a obrovská postel. Největší radost jsem měla z toho, že se tam topilo i v létě. Když jsem si všechno prohlédla a zjistila, kde co najdu, šla jsem spát. V sobotu ráno jsme se nasnídali, udělali svačinku a vyrazili do centra, které bylo přibližně dvacet minut. V centru jsme navštívili nákupní středisko, přístav a dále jsme pokračovali k bristolské katedrále. Ten den ještě bylo hezky. Sedli jsme si v parku, který patřil ke katedrále, a najedli se. Mezitím jsem se kochala budovami a přírodou, přeci jen je to úplně něco jiného, než v Čechách. Když jsme se najedli, vzali jsme to obloukem zpátky do bytu. Pustili jsme si filmy a udělali si palačinky.

Třetí den jsme se šli nejdříve podívat do zoo. Byla tam klasická zvířata a výběhy, jako jsou v zoologických u nás v Čechách. Zaujaly mě různé budovy s volně poletujícími tvory. Například tam byl menší motýlí dům, který stál za to navštívit. Když jsme prošli celou zoo, zamířili jsme

Ve čtvrtek jsme se ještě rozhodli navštívit bristolský most Clifton, který byl asi hodinu cesty od centra, ale také stál za to. Bohužel, jednu stranu opravovali, ale stejně jsem se pokochala. Možná, že mosty nikomu nic neříkají, ale já je mám ze všeho nejradši. Hlavně jejich fotky. Když jsme přecházeli most, byl to divný pocit. Byl hodně vysoko a nijak podepřený. Ale nádherný. Nejlepší zážitek z toho místa mám ten, že jsme běželi kus pod most, abych ho stihla vyfotit se západem slunce. Když se tak stalo, pospi-

chali jsme zpátky do bytu, protože nás opět potkal déšť.

Pátý den jsem vstala trochu dřív. Čekala nás cesta do Londýna. Konečně jsem se dočkala. Už jsem měla dost za celý týden toho malého prostoru, ve kterém jsem byla zavřená. Sbalila jsem věci, udělala oběd a čekala na bráchu. Když přišel z práce, najedl se a vyrazili jsme na autobus, který nás měl zavést do hlavního města Anglie.

LONDÝN

Do Londýna jsme dorazili asi v osm hodin večer s tím, že v deset hodin musíme být na hotelu, jinak nebudeme mít ubytování. Vzhledem k tomu, že hotel byl dvě hodiny cesty od autobusové zastávky, kde jsme zastavili, jsme museli hodně pospíchat. Ale i tak jsem byla z Londýna nadšená a těšila jsem se, až budu moct projít všechno v klidu. Naštěstí jsme do hotelu, který byl až za centrem, dorazili včas, ubytovali jsme se a rozhodovali se, jestli se jít ještě podívat na Tower Bridge, který byl dvacet minut od hotelu. Nedalo nám to a vyrazili jsme. Když jsme došli k mostu, rovnou jsme viděli i Tower London. Byly jsme nadšené jak z mostu Tower Bridge, tak z London Toweru. Něco tak úžasného se nevidí každý den. Fascinující byl samozřejmě i výhled na noční Londýn. Všude samá světla, lodě, na kterých se koná diskotéka, a otevřené všechny bary. Jenže my už jsme byli unavení, takže jsme se vrátili zpátky do hotelu.

V sobotu ráno jsme vstali brzy, protože nás čekala dvouhodinová cesta do centra. Vzali jsme si jídlo, pití a vyrazili. Cestou jsme se podívali na národní banku, do muzea přírody, biologie, starého Londýna, Británie, pravěku, zvířat a nevím ještě čeho. Bylo toho hrozně moc. Po muzeích jsme se vydali podívat se na Buckinghamský palác, Big Ben (hovorově označení používané pro hodinovou věž, která je sou-

části budovy Westminsterského paláce na břehu Temže) a Londýnské oko (od roku 1999 největší vyhlídkové kolo v Evropě a do roku 2006 i na světě), u kterého jsme si sedli a čekali na tmu, protože jsme památky chtěli vidět i za tmy. Když se začalo stmívat, vyrazili jsme od Londýnského oka zpět k Big Benu a k paláci. Do hotelu jsme šli podél pobřeží, Londýn byl v noci nádherný. Domů jsme přišli okolo jedné ráno a šli jsme spát.

Poslední den v Londýně jsme se rozhodli, že půjdeme ještě navštívit různá náměstí a parky, protože ty jsou v celé Anglii hodně známé. Je jich tam opravdu moc a všichni Angličané je využívají.

V pondělí ráno jsme se jen vydali na autobusovou zastávku, abychom odjeli zpět do Bristolu. Když jsme dorazili, zašli jsme pro naše věci a jeli na letiště.

Byla jsem z celé dovolené nadšená. I když jsem toho nachodila víc než za celé prázdniny, mám úžasné vzpomínky. Ze všeho nikdy nezapomenu, že jakmile jsme dorazili do Londýna a šli rychle do hotelu, ztratili jsme cestou jízdenku zpátky do Bristolu. Uklidnili jsme se až v hotelu, kde jsme zjistili, že stačí ukázat potvrzení jízdenky na emailu. Všichni Angličané byli milí a přátelští, vždycky nám pomohli. Bylo to skvělé zakončení letních prázdnin!

-Flexik-

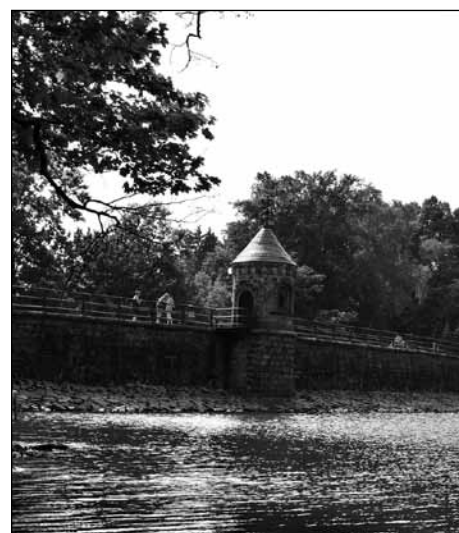

Výlet na Ještěd

Už od malička je Liberec moje oblíbené město, nejen kvůli tomu, že má plno nákupních center, ale také kvůli přírodě. Nejznámější je Ještěd a liberecká zoo, ale já mám například ještě ráda libereckou přehradu, která se pravým jménem nazývá Vodní nádrž Harcov. Má krásnou hráz a je pěkně velká. V létě je plná lidí, kteří se tam koupají, a také má v areálu asi dvě hospody, které jsou taky pořád plné. No, ale tentokrát jsem konečně vyrazila na Ještěd. Projela jsem se lanovkou, pokochala se výhledem na Liberec a na hotel.

-Flexik-

V červnu jsme navštívili známý cirkus Prince, který zavítal i do Varnsdorfu. Díky kartičce svazu novinářů, kterou jsme dostali za skvěle odvedenou práci ve školních novinách, se můžeme dostat opravdu všude. A tedy také do zákulisí cirkusu. Udělaly jsme rozhovor s Norbertem Dagrone, který pracuje v tomto dlouholetém průmyslu už od malička. Vykonával zde vše potřebné, od akrobata až po krotitele šelem. Všichni zaměstnanci byli velice ochotní a podali nám veškeré informace, o které jsme se zajímali. Přečtete si zajímavý rozhovor.

Jaký je život v cirkuse a jak těžké je přejíždět z města do města?

Je to tak, že si člověk zvykne. Je pro nás normální, že se z jednoho města stěhujeme do druhého. Samozřejmě je to velmi drahá záležitost, ale děláme to pro radost, ne jako povinnost. Je nás tu patnáct a všichni patříme do jedné rodiny. Většinu roku přebýváme v karavanech, které jsou zařízení velice moderně, je to takový malý byt. Přes zimu bydlíme v našem domě, který společně sdílíme.

Můžou v cirkuse pracovat i nově příchozí, nebo to dělají pouze lidé od malička?

Musíte se jako cirkusák narodit. Nemůže to dělat jen tak každý. Musíte mít opravdu veliký talent, ale lepší je, když to máte v krvi. Nebo k tomu musíte mít opravdu silný vztah.

Jak se staráte o zvířata a jak je převážíte?

Zvířátka většinou celý převoz leží a prospí. Že táhneme návěs a stěhujeme se zase do nového města, to zvířátko samozřejmě ví, ale nedělá mu to žádný problém. Zvířata jsou na takový život zvyklá, stejně jako lidé v tomto věčném koletoči. Žádná zvířata u nás nejsou ve stresu. Mají veškerou péči, je to také tím, že jsme velký cirkus a máme tu mnoho zvířat. V menších cirkusech tomu tak nebývá, zde chtějí mít výsledky rychle, tudíž se nebojí zvíře uhodit.

A co v zimě? Jak se staráte o zvířátka?

V zimě při převozu stojí a máme v Praze zimoviště, kde zvířata přecházejí ty nejkřutější mrazy. V zimě mají omezené tréninky, v podstatě se jen krmí.

Jaké to je, když jsou venku velká horka?

Zvířátkům se pochopitelně nic dělat nechce, stejně jako nám. V tuto dobu je nijak netrápíme a necháváme je trénovat zhruba deset minut denně. Jinak jim necháváme volný prostor.

Jak je cvičíte a jak probíhá drezura?

Zvířata už jsou cvičená od malička. Nejdříve se s nimi projdou nové kousky, za které samozřejmě dostanou nějakou tu odměnu. Dneska už to není vyložení drezura, ale hra. Když si hrajeme mezi sebou a cvičitel zvíře odmění, tak ho to začne bavit a chce to dělat pořád.

Máte také nějaké akrobaty?

Ano, máme. Někteří z nich se specializují na akrobatické kousky ve vzduchu, jiní se raději drží při zemi a předvádějí divákům různé stojky na hlavě nebo přemety. Máme i žonglery a Spidermana, kterého milují děti. Máme tu prostě od každého něco.

Předpokládáme, že jsou v cirkusu také nějaké děti, jak zvládají školu?

Ano, máme tu dvě slečny, jedné je osm a druhé jedenáct let. Společně vystupují s nebezpečným číslem pod kopulí stanu. V každém městě musejí navštěvovat jinou školu, tímto jsem si prošel i já. Není to vůbec ideální, protože jsou jednou v učivu napřed a poté pozadu a musí se neustále začleňovat do nového kolektivu. Já osobně jsem měl jako malý svoji soukromou školu v maríngotce, což dnešní děti u nás už bohužel nemají. Bylo to pro mě v dětství těžké, ostatním dětem jsem se zdál zvláštní, hlavně při tělesné výchově, kde jsem příliš vynikal svými schopnostmi.

Jaký je život vystupujících umělců?

Musí cvičit každý den, celý svůj život. Ve dnech před vystoupením se trénuje nepřetržitě od rána do večera. Jediný čas, který není strávený tímto, je ve dnech převozu a stavění stanu. Celý stan si stavíme sami, jsme patnáctičlenná parta.

Kolik měst vystřídáte za sezónu?

Tak stovku měst určitě.

Jezdíte jen po republice, nebo i mimo Čechy?

Několikrát jsme byli ve Francii. Hlavně díky lachtanovi jsme se dostali například do Německa nebo Rakouska. Většinou ale jezdíme po Evropské unii. Nejdál jsme se dostali do Japonska.

Jak dlouho fungujete jako cirkus Prince?

Vystupujeme takto dvacet let. Například v Rumburku jsme byli před deseti lety, nikdo nám toto město ale nedoporučuje kvůli vysoké nezaměstnanosti, protože do cirkusu moc lidí nepříjde.

Myslíte si, že cirkusácký život není jednoduchý a obdivujeme všechny v tomto oboru. Děkujeme za ochotu spolupracovat a za vřelé chování. Rádi váš cirkus někdy znovu navštívíme. Budeme se těšit!

-Danča- a -Káta-

CIRKUS POLYGRAFKA aneb POLYGRAFKA V CIRKUSU

Vyzkoušet si atmosféru cirkusu Prince při jeho hostování v Rumburku se také podařilo skupině žáků reprodukcí grafiky pro média pod vedením svého učitele pana Romana Liščáka (na obrázku s klaunem ten vlevo).

VOŘÍŠKIÁDA OČIMA POROTCE

Letos se konala nultý ročník Voříškiády, která se uskutečnila v Rumburku pod záštitou

Domu dětí a mládeže. Akce se konala v sobotu 15. října 2016. Počasí nám ze začátku moc neprálo, mrholilo a mnoho lidí toto počasí nejspíš odradilo.

V porotě usedl Jan Müller - Sporting dog Varnsdorf, Martina Hroníková - záchytné kotce Rumburk a já - za mládež. Moderátorkou akce byla Stanislava Hackerová a role fotografa se ujala paní Lenka Punčochářová. Zúčastnit se mohli voříšci a pejsci bez PP. Soutěžilo se ve dvou disciplínách, v předváděcím kruhu „promenádě“ a v přivolání na čas.

Soutěžilo dohromady sedm pejsků. Rozhodčí to měli velmi těžké. Všichni pejsci se předvedli co nejlépe a byli úžasní. Na prvním místě se umístila Bory s 222 body. Na druhém Chilli s 219 body. Nakonec byla dvě třetí místa, která získali Max a Běda, oba s 205 body. Bylo uděleno ještě jedno zvláštní ocenění a to Sympaták publika. Tento titul získala Belinka alias Torpédo dne. Po skončení akce byli všichni pejsci odměněni burtem.

-Šérly-

Život v kamionu

Ahoj, říkám si Trucker a to z jednoho prostého důvodu. Již pět let jezdím s mým strýcem mezinárodní kamionovou dopravou (dále jen MKD). Hodně lidí se diví, z jakého důvodu mě vůbec tato práce baví, a já s radostí odpovídám: „Je to volnost a nesedím doma u PC.“ Ano, jsou to asi dva nejdůležitější důvody, proč jezdím a proč chci tuto práci v budoucnu dělat. I když je to velice namáhavá práce po fyzické a psychické stránce, od mého rozhodnutí mne zatím nic neodradilo. Dnes můžu říct, že jsem začínal jako malý vykulený klučina, který se chtěl jen podívat do světa. Jenže od té doby se ze mě stal člověk zapálený do kamionů a všeho okolo nich. Často se setkávám s názory lidí, kteří vidí řidiče MKD jen na dálnicích s nohama na palubní desce a myslí si, ja-

kou máme lehkou práci. Ano, máme nohy na palubní desce, ale je to z toho důvodu, že jedeme například čtyři a půl hodiny a za tuto dobu ujedeme něco přes čtyři sta až pět set kilometrů. Hodně lidí také na řidiče kamionů nadává a stěžuje si, že na silnicích překáží. Nedejbože, aby ale neměli ráno v obchodě například čerstvé pečivo nebo jiné zboží. Dovolte mi tedy popsat vám život v kamionu, v jedné malé boudě. Vaše „směna“ začíná nastoupením do kabiny, kde si srovnáte své osobní věci a doklady od

zůstali do druhého dne. Nejlepší je být v autě a kontrolovat, aby vás nikdo nevykradl nebo nepotrhl plachtu. Tyto případy se dějí nejčastěji v anglických a francouzských přístavech, kde se volně pohybují běženci a hází vám do čelního skla různé předměty, ničí vozidla a vše ostatní. Pro tento článek se s vámi rozloučím a o dalších, například i mých vtipných chvílích a chvilkách strachu napíši v pokračování.

-Trucker-

Vysoké letní teploty. V horním řádku čas ve spodním teplota ... Takto bylo ke konci letních prázdnin v Německu 300 km od ČR.

vozu. Mohl bych tu popisovat dlouhý postup před zahájením jízdy, ale o tom si povíme třeba v jiném článku. Pokud se rozjedete, musíte si uvědomit, že za sebou máte mnohdy pětadvacetitunový náklad. Ten, když sešlápnete brzdou, tlačí celé auto vpřed a nezastavíte na místě jako s osobním automobilem. Pokud jste již vyčerpalí svůj denní výkon, musíte zastavit a dělat pauzu, při této pauze má řidič teoreticky osobní volno. Ovšem nesmíte to brát tak, že byste se sebrali a odcestovali do města, kde byste

Co Tě sejří?

Do projektu „Co Tě sejří?“ se nedávno zapojila má spolužačka Tereza Kaiprová. Studuje čtvrtým rokem

obor polygrafie. Z počátku jsem ani netušila, že se Terka do takovýchto akcí zapojuje. Velmi příjemně mě to překvapilo, a proto jsem se jí zeptala na pár otázek.

Jak tě napadlo zapojit se do projektu „Co Tě sejří?“

Na začátku oslovili náš nízkoprahový klub Zavináč s otázkou, co bychom chtěli změnit v Rumburku.

Avšak na otázku téměř nikdo nezareagoval. Jako jedinou mě to zaujalo, a proto jsem se rozhodla napsat žádost, co bychom chtěli změnit. S pomocí Lenky Barákové, která má klub@ na starost, jsme projekt odeslali do Prahy.

Jak na projekt v Praze zareagovali a jaký projekt jste vybrali?

Dobře, prošli jsme do užšího výběru a byli jsme mezi prvními pěti vybranými. S pomocí dotazníků, jsme vybrali park u Bytexu. Lidé s tímto návrhem souhlasili a připadalo jim to jako dobrý nápad.

Proč zrovna park u Bytexu?

Nachází se tam autobusová zastávka a čas tam tráví nejvíce lidí. Park mi připadal smutný.

Co se dělo dál?

Dostali jsme 20 000 Kč a začali jsme pracovat na realizaci.

Kdo se akce zúčastnil?

Především malé děti a spolužáci ze školy. Všichni pracovali dobrovolně.

Co jste už v parku udělali?

Původně jsme měli v plánu udělat park na téma Sahara. Natřít na lampy vzory žirafy, lavičky udělat pruhy jako má zebra, zasadit květiny a keře, ale město nám to bohužel nepovolilo. Zajistilo nám demontáž prken z laviček. Betonové konstrukce jsme natřeli bílou barvou a spreji jsme je dozdobili barevnými geometrickými vzory. Poté jsme se pustili do košů, které jsme vyčistili, vydezinfikovali a natřeli podkladovou barvou. Koše jsou teď různě barevné a mají na sobě vzory v podobě koleček či kostiček stejně jako lavičky.

Plánujete něco zakoupit?

Máme objednanou jednu lavičku s opěradlem a dva velké koše. V parku se nacházejí jen malé a ty jsou často přeplněné.

Kdy bude park hotový?

Máme čas do konce září.

Plánuješ se zapojit i do jiných projektů?

Teď bych se chtěla věnovat především maturitě, takže zatím ne.

Terce Kaiprově moc děkuji. Doufám, že se vše podaří, jak má, a park bude vypadat lépe.

Markéta Pivoňková, 4.P

Hasičem se musíš narodit

(Příběh na pokračování)

Zkouška proudnic

Ahoj, jmenuji se Martin Průša a letos jsem ukončil svou desetiletou kariéru mladého hasiče. A nyní jsem již druhým rokem zařazován do jednotky Sboru dobrovolných hasičů Varnsdorf. Tato možnost se mi naskytla díky veliteli a jeho zástupci, které jsem před dvěma lety oslovil s tím, že bych jednou chtěl být také v jednotce. Tento sen se mi zatím plní. Jak říkal můj kolega: „Hasičem se musíš narodit.“ Je to pravda. Známe několik lidí, kteří mohou být zapálení pro požární sport jako takový, ale ti, kteří nasazují své životy, aby zachránili ty naše, zkrátka hasiči, ti z nich nikdy nebudou. Tento článek jsem se pro vás rozhodl psát na pokračování. Ve škole budu čtyři roky a tak mám dost času vám popsat život hasiče. Když jsem letos poprvé přišel do nové třídy, bylo to pro mne velmi hektické. Neubráníl jsem

se však zábavě, pro mě typické. Zkrátka jsem si zkontroloval, kde jsou únikové východy, hasící přístroje a další. Ovšem přišel první čtvrtek. Celý den jsem byl strašně nervní, protože každý čtvrtek docházím na cvičení jednotky, kde se věnujeme naší technice nebo výbavě. Kontrolujeme vše, abychom byli připraveni k rychlému výjezdu. Naštěstí jsem cvičení stihnul a stres ze mě náhle opadl. Za asi dva týdny ve škole jsem byl neskutečně naštván, protože v Kyjově hořel stoh a já se nemohl jet ani podívat a musel trčet ve škole. V září se mi ovšem stal úraz, který jsem opravdu nečekal. Z tohoto důvodu jsem musel částečně přerušit své aktivity, z tohoto samého důvodu jsem také přestoupil na druhý obor, ale to už je jiný příběh. A ten vám povím příště.

-Trucker-

WALTHERGLASS, s.r.o.

Naše firma nabízí možnost praxe při studiu v našem závodě v Bělé pod Bezdězem.

Máme zájem o studenty:

- tiskař/ka na polygrafických strojích
- obalový technik/konstruktor

V dnešní době, kdy není snadné najít po ukončení studia zaměstnání v daných oborech, NAŠE FIRMA NABÍZÍ:

- odbornou praxi přímo v naší společnosti
 - jistotu zaměstnání po ukončení studia
 - stipendijní program 1000,- Kč na každý měsíc školního roku a navíc ještě stipendium dle průměrného prospěchu, kde můžete dostat dalších až 2000,- Kč na každý měsíc ve školním roce
 - možnost další odměny za vykonanou praxi
- Naši zaměstnanci mohou využívat tyto benefity:
- na stravování
 - důchodové připojištění
 - 25 dní dovolené
 - podporujeme další vzdělávání našich zaměstnanců

Papírny Bělá
založeno 1896

Kontakt na personální oddělení

Ivana Lisická, 326 700 362, 737 240 314

ivana.lisicka@kavalier.cz, info@papirny-bela.cz

Při zájmu, je možné, se domluvit na individuální prohlídku závodu.

Z grafika tiskařem

Jako každý rok, někteří studenti zůstávají na Polygrafce a pár jedinců, stejně jako já se rozhodlo prodloužit studium a naučit se tiskařskému řemeslu. Musím otevřeně říci, že i když jsem odmaturoval, celkový princip tisku jsem pochopil až po týdnu v tiskárně. Došly mi věci, které mi čtyři roky unikaly, a až teď mohu říci, že jsem konečně pochopil úplně vše, co se týká polygrafie. Samozřejmě, že tiskařina je úplně něco jiného, než grafika. A i když vím, že tiskařem s největší pravděpodobností nebudu, je příjemné vědět, co se s mou tvorbou grafika děje dál. Také si u grafiky dám větší pozor, abych to tiskárám správně připravil. Srdcem jsem na sto procent grafik, ale to neznamená, že by mě tiskařina nebavila. Každý den se těším na praxi, na obsluhu stoje a na poměrně skvělý kolektiv lidí, se kterými se rozhodně nenudím, i když není moc práce.

-Dom-

PREVENCE – PAN PABIÁN pro třídy 3.A, 3.S - 2. 11. 2016

Téma: Závislost, drogy, rizikové sexuální chování, AIDS, láska, vztahy...

Ohlasy žáků:

- Přednášky s panem Pabiánem mám ráda, je dobře, že se o takových věcech mluví. Vše podává kamarádsky a jeho vyprávění je příjemné. Besedu s panem Pabiánem mám za sebou už ze základní školy, sice věci, které nám říká, vím, ale vše dokáže skvěle přiblížit. Na povídání s ním se vždycky těším. Doufám, že nejen já, ale i moji spolužáci mají tyto přednášky rádi. Rozhodně bych něco takového chtěla častěji. Prohodně vím, že problematika drog a promiskuity je na naší škole poměrně rozšířená.
- Dnešní beseda se mi líbila z toho důvodu, že pan Pabián mluvil z vlastních zážitků ze života. Moc se mi to líbilo a měl bych zájem o další.

- Přednáška byla super. Byla to nejlepší přednáška, kterou jsem kdy zažil. A myslím si, že tento člověk ví, o čem mluví, a dokáže měnit lidi kolem sebe a přesvědčit je, že se mohou změnit a že každý z nás MÁ V ŽIVOTĚ NA VÝBĚR.
- Přednáška se mi líbila, byla zajímavá a hltal jsem každé slovo, navíc pán byl velice lido-vý a na nic si nehrál a věděl, o čem mluví, takže fakt super. Přál bych si je častěji. Všechny ostatní, co jsem na této škole zažil, byly ve srovnání s touto nudný.
- Bylo to poučné. Hlavě když jsem se dozvěděl, jak brzo dopadnou lidi, které znám a berou drogy. Pak mě dojal příběh s jeho tatínkem, protože to mám stejný, ale s tím, že já už to nikdy neuslyším. Bylo by dobrý, kdyby

tohle slyšeli i moji kamarádi, co berou drogy a uvědomili si hodně věcí, jako já.

- Mně se to líbilo tak, že jsem se na konci málem rozběčel.
- Beseda se mi líbila. Problematika, kterou pan Pabián řešil, je v dnešní době víc než aktuální, a proto bych takových besed ocenil víc.
- Beseda se mi líbila. Nejvíce mě asi dojala video s otcem, který se svým postiženým synem zvládl triatlon. To jsem opravdu měla na krajíčku. Jsem ráda, že jsem se dozvěděla něco nového.
- Beseda se mi hodně líbila. Byla mnohem lepší než všechny dosavadní, líbil se mi hlavně způsob podání informací. Zajímavé bylo zapojení reálných příběhů (hlavně těch vlastních). Rozhodně bych tuto besedu opakovala vícekrát za školní rok, protože mi přijde důležitější. Zvláštní bylo podání důležitých informací vtipnou formou (video s veverkou toužící po drogách).
- Přednáška se mi líbila, dozvěděla jsem se, kdo jak drogy zvládnul, přiblížilo mi to víc, jaké všechny následky to může mít, je škoda, když člověk abstnuje a pak ho někdo přiměje si něco dát a je jim jedno, co se mu stane, a to si říkají přátelé, v tuhle chvíli se dá říct, že člověk pozná pravého přítele.
- Beseda se mi hodně líbila, hlavně tím, že byla pojata jak smutně, tak i vtipně a vesele. Rozhodně nehodlám začít brát nějaké drogy a tato beseda mě v tom ještě více utvrdila. Uvítal bych více takových besed.
- Přednáška se mi líbila velmi, protože se v tomto prostředí pohybuju skoro denně, přitele mám bývalého narkomana, takže téma mi bylo velmi blízké. Jednu přednášku jsem zažila na gymnáziu, pan Pabián je velmi zajímavý člověk se správnými názory.
- Tato přednáška se mi opravdu líbila, byla zajímavá a hlavně dodávala sebevědomí. Drogy – nikdy nevíte, jak na koho budou působit, každý člověk má jinou imunitu. Zábava se dá pořádit i bez drog, než si na to člověk zvykne.

EXKURZE S DOMINIKEM

TISKÁRNA
DRUCKEREI

Ahoj!
Jmenuji se DOMINIK
a provedu vás
po odborném výcviku
na Polygrafce!
Ukážeme si,
jak to u nás chodí
od začátku až do konce.

Když projdete naším
vítězným obloukem,
dostanete se na školní dvůr,
který spíše připomíná autobazar.
Zde parkuje celý učitelský sbor.

Nacházím se v grafickém
ateliéru, jehož součástí
je nový digitální tiskový stroj.
Tady realizujeme své grafické
nápady při tvorbě pozvánek,
letáků, prospektů, plakátů
katalogů, obalů ...

V další z učeben pracujeme s grafickým
tabletem a získáváme dovednosti
v oblasti nejen grafiky, ale i tvorby
webových stránek a animace.

Naší další činností je práce s fotografií.
Učíme se kolorovat, retušovat
a za pomoci Photoshopu dokážeme
realizovat naše nejšílenější nápady!

V dílně sazby se učíme upravovat texty
a zalamovat je do novin, časopisů a knih
podle typografických pravidel.

Poslední úsek práce grafika. Abychom naše výtvary mohli realizovat, potřebujeme je připravit k tisku. Zde se učíme montáž tiskovin.

Tady vidíme, proč jsme se učili montáž. Na CTP jsme zpracovali tiskovou formu, kterou držím v ruce.

Tu následně vložíme do tiskového stroje, který připravíme k tisku zakázky. Na tomto stroji provádíme plnobarevné tisky do formátu 65 x 48 cm.

Ještě namícháme tu správnou barvu a jde se tisknout.

V průběhu tisku neustále kontrolujeme tiskové archy. Pomocníkem jsou naše oči, lupa i spektrometr.

Když jsme dotiskli, musí se tiskovina oříznout. Tady platí dvakrát měř, jednou řež. Ve finále přijdou na řadu knihaři, kteří celý proces nejen dokončí, ale také dokráší.

Oproti svým klasickým recenzím na knihy jsem se rozhodla zkusit něco nového - recenzi na hru. Myslím, že něžné pohlaví se v hraní počítačových her hodně podceňuje a že může me jednoho kluka „rozsekat“.

BORDERLANDS 2

je pokračováním titulu Borderlands. Vedle PC vyšla také na platformách PS3, Xbox 360 a PlayStation Vita. Má recenze se týká verze pro PC.

Borderlands 2 je RPG střelka s uchvacující komiksovou grafikou, pestrými škálami postav na výběr a poutavým dynamickým příběhem.

Děj se odehrává na planetě Pandoře, kde máte jako hlavní příběhový úkol porazit vůdce velkého impéria Hyperionu, Jacka.

Nesmí chybět roztomilý robot Claptrap, coby průvodce hrou, kterého si hráči jistě zamilovali již v prvním díle Borderlands.

Během hry si rozvíjíte strom dovedností, zlepšujete své stávající schopnosti a osvojujete si nové.

Při ničení nepřátel vás hra nutí trochu logicky uvažovat a volit, jaká zbraň by se asi hodila na jakého nepřítele. Různé zbraně mají různou formu poškození, například zbraň s koroziv-

ní chemikálií je vhodné použít pro protivníka v brnění. Některé nepřátele zabijete bezhlavým střelením, na některé je třeba vymyslet systém útoku na slabá místa. Obtížnost se plynule navyšuje, ke konci už jsem mnohokrát vzteky zavřela notebook, že už nikdy více. Ale svět Pandory mě uchvátil a já se na ní vždy zase vrátila s novým elánem.

Ve světě Borderlands lze najít mnoho šikovných věcí, které vám plnění úkolů usnadní. Je tu spousta rozličných zbraní, štítů, granátů... vybere si každý.

Pandora nabízí mnoho rozličných a velmi dobře propracovaných lokací s nápaditými postavami, které vás rozhodně nebudou nudit. Každá je něčím výjimečná a svým způsobem si je oblíbíte všechny. Vtipné dialogy a situace dynamicky tlačí příběh dopředu. U téhle hry uběhne několik hodin a vy si ani nevšimnete, že už jsou dvě ráno.

A aby byl zážitek ještě lepší, doporučuji hrát hru jako multiplayer. Na dlouhé zimní večery zábava zaručená. A pokud dohrajete hlavní příběh, tak vám další hodiny zábavy nabízí ještě do různých témat laděné dodatky.

Jestli první díl nasadil laťku velmi vysoko, tak druhý díl ji ještě přeskočil.

- Āapka-

Youtubeři také na Polygrafce

V poslední době se stal hitem trend natáčení na YouTube. Jména jako PewDiePie, Captain Sparklez a další znají dnes miliony lidí po celém světě.

Zde v ČR se zrodili YouTubeři jako MenT, GEJMR, Jirka Král či Pedro nebo House, kteří mají statisíce odběrů. Někteří točí Lets-playe na nejruznější hry, např. Araelus, Peťan, FlyGun, jiní zase vlogy - Ati, Stejk, Hoggy, Nej Fake. A pak jsou zde taci, kteří jsou svou tvorbou originální - Kovy, FattyPillow, Growey. Určitě vás napadají další a další jména, která zde nejsou, ale dnes je jich už tolik, že je snad nemožné, je všechny vyjmenovat, aniž by do Bezevšeho nepřibývaly další stránky. Na YT může natáčet prostě kdokoliv. Před rokem se zrodil kanál RouMan (tehdy Rouman TV). Jako první video na něj bylo natočeno „Real Gangsters“. Vzniklo z dlouhé chvíle a s úspěchem jsme moc nepočítali. Nakonec se z něj ale stalo neúspěšnější video na tomto channelu (kanálu). I přes malou kvalitu tohoto videa jsme se dočkali úžasných reakcí, kterých si nesmírně vážíme. V době velkých YouTuberů se stejně našli lidé, kteří se podívali na tři amatéry, jak zkouší natočit něco jako video. Pokračování jsme slíbili za padesát lajků, ale v duchu jsme o něm vůbec nepřemýšleli. Kdybychom jen tušili, jaký úspěch nás čeká. Hranici oněch padesáti jsme překročili, ale dlouho se nic nedělo. Jenže zhlédnutí rostla, lajků přibývalo a odběratelé se začali ptát: „Kdy bude pokračování Real Gangsters?“ A tak naši trojici (RouManovi, NoNamovi a Mártymu) nezbylo nic jiného, než se pustit do druhého dílu. Mezitím jsme však ochutnali chilli papričky, natočili náš „retardovaný“ výlet do Liberce, oslavili Velikonoce, navštívili Prahu, vstoupili jsme do budoucnosti a RouMan si vyzkoušel základy v Adobe After Effects. Real Gangsters 2 sklídilo ještě větší úspěch než 1. díl. Za měsíc jsme dosáhli tisíc zhlédnutí a video viděl dokonce i Kongi.

V poslední době se však vyskytlo pár problémů. Mártý odešel na jinou školu a my tím ztratili jednoho člena týmu. Sice jsme poznali Jana Tai-bla, kterého nám přálo samo nebe, ale to nemění nic na tom, že největší problém je pro nás nedostatek lidí. Záleží nám hlavně na spolehlivosti, ale nějaký ten herecký um či kameramanské zkušenosti jistě nejsou od věci. Za každého takového člověka jsme nesmírně vděční.

ROZHOVORY s youtubery

FREAKOUT)

EvilBender47

Ještě jedna zajímavost na konec. Na polygrafce studoval žák jménem Petr Brunner jr., kterého jistě znáte pod jménem Bender. Učil zde i pan učitel Petr Brunner sr. (Buldog) se svou ženou a byl zde natáčen i Max Payne. Naši školu tak viděl i Ati. Jsme to ale slavná škola.

-NoName-

Anthropoid

Do kin přichází velmi očekávaný film *Athropoid*, dílo pojednávající o jednom z našich nejstatečnějších činů novodobé historie, atentátu na Zastupujícího říšského protektora SS – Obergruppenführera Reinharda Heydricha. Svou světovou premiéru měl již v červenci na MFF v Karlových Varech. Od 28. září je možné jej navštívit i v menších kinech ČR.

Na tento snímek je nutno se dívat jako na uměleckou představu režiséra Seana Ellise. Nejedná se tedy o historický dokument, ale o příběh založený na skutečných událostech. Historičtí poradci některé okamžiky režisérovi vymluvíli, popřípadě pozměnili, ale poradce je od slova radit, takže ne všechny připomínky prošly. Film začíná pro diváky dost netypicky a to sestříhy historických týdeníků pro představu situace prvních roků druhé světové války. Je zmíněna protektorátní politika Heydricha, přezdívaného díky četným popravám jako „pražský řezník“. Proto byla také v zahraničí napláňována akce s krycím názvem Anthropoid.

Další část pokračuje již hranou scénou a to v zimním období, kdy Josef Gabčík (Cillian Murphy, známý především jako protivník hlavního hrdiny ve filmu Batman začíná) s Janem Kubišem (Jamie Dornan, který je spojený se snímkem Padesát odstínů šedi jako Christian Grey) seskakují jako parašutisté vycvičení v Anglii pro zvláštní úkol do zimního lesa na okupované území Protektorátu Čechy a Morava, ve filmu nesprávně nazývaného jako Československo.

V počátcích hned narazí na člověka, který jim nabídne pomoc, ale vzápětí je zradí. Zde se představa režiséra trochu odtrhla od skutečnosti a to asi z důvodu nastínění nebezpečí v protektorátu. Děj dále postupuje po jasných křivkách – nalezení statečných pomocníků z řad domácího odboje, příprava a plán atentátu.

Do této chvíle se někteří v kině vrtí a snaží se příběh, i tak značně pro laickou veřejnost zjednodušený, pochopit.

Přesně v polovině filmu dojde k činu odplaty a od té doby se stanete svědky strhující podívané. Samotný atentát proběhl lehké jinak, ale musíme si uvědomit, že kdyby režisér natočil vše podle skutečných událostí, tak by nadchl asi jen historiky, ale pro diváky by to bylo nezáživné. Je tedy občas nutno přidat na akčnosti. Zde se mi však nelíbí zbytečně nervózní Kubiš, kterému se klepou ruce. Tento hrdina měl za sebou již boje ve Francii a výcvik ve Velké Británii, přičemž byl dekorován dvěma válečnými kříži a to francouzským a československým, takže neočekávám, že bylo jeho chování takové, jaké je ztvárněné ve filmu.

Je to opět snaha režiséra vcítit se do pocitů hlavních hrdinů.

Příběh začíná nabírat na obrátkách, všude řádí gestapo, je nabízena odměna 10 miliónů korun za zprávy, které povedou k pachatelům. Jeden z dalších parašutistů nevydrží nátlak a zradí. Dovede tak vyšetřovatele na stopu rodiny Moravcových, která v tomto příběhu figuruje jako jediný ukrývatel (ve skutečnosti měli Gabčík s Kubišem ubytovatelů více).

Atentátníci jsou však již společně s dalšími pěti parašutisty z různých jiných výsadků schováni v chrámu Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze. Syn rodiny Moravcových po velkém mučení prozradí místo, kde se hrdinové skrývají. Zná jej díky tomu, že do kostela nosil potraviny.

Poslední část filmu je věnována obsazení kostela a boji do posledního dechu – zde se doopravdy jedná o válečnou a velkou podívanou. Opět bychom mohli vytknout třeba použité zbraně, jelikož se parašutisté bránili jen pistolími, ale to bychom si ve filmu asi neužili až tak velkou přestřelku, která má opět velice zapůsobit na city diváka.

Snímku bývá často vytýkána angličtina, ta je však naschvál jakoby zabarvena akcentem, aby bylo vidět, že se příběh odehrává v Evropě a v ryze českém prostředí.

Škoda jen, že recenze jsou občas zbytečně kruté a odrazují diváky předem. Dokonce se též objevují neopodstatněné a mylné výtky a to například k autenticitě výrokům, které jsou zaznamenaný i ve spisech gestapa. „Jsme Češi, nikdy se nevzdáme!“ doopravdy z krypty zaznělo.

Příběh jistě stojí za to zhlédnout. Pro světové publikum je to přiblížení naší historické události a důstojně postavený filmový pomník, i když s různými fabulacemi. Některá místa jsou dokonce inspirována Sequestrováním z roku 1964, což podtrhuje, že ve světě je naše kinematografie známá a oblíbená. Doufejme, že do budoucna budou v zahraničí vědět, že nemáme jen Havla, Jágra a pivo Budvar, ale také hrdiny Gabčíka a Kubiše.

Kdo chce v sobě probudit pocity vlastenství a zažít na konci naprosté ticho spojené s pocitem obdivu, nesmí v kině chybět.

-Roman Liščák-

Čhavorenge

Ve dnech 5. až 11. srpna 2016 jsem měla možnost přidat se k romskému sboru Čhavorenge a k části České filharmonie. Sbor vede paní Ida Kellarová, sestra Ivy Bittové, spolu s manželem Desideriem Duždou. Se sborem také vypomáhají Jan Dužda a Oto Bunda. Všechny romské děti jsou sesbírány od východního Slovenska přes severní Moravu a Čechy až po Varnsdorf. Každý rok se tento projekt koná někde jinde, buď na Slovensku, nebo u nás a shánějí se neromské děti, které by zpívaly některé romské písně. Učili jsme se čardáše a Hej, Romale. Sbor se ubytoval v Jiřetíně pod Jedlovou. V létě jsme měli tři koncerty v Novém Boru, Rumburku a Děčíně. Všechny se náramně vydařily, proto nás pozvali do Prahy, kde jsme zpívali v Rudolfinu. Koncerty se konaly 3., 4. a 7. října. Od 2. do 4. jsme byli ubytováni v pražském penzionu nedaleko kolejí Karlovy univerzity. Doufám, že jsme se neviděli naposledy a ještě jednou si užijeme krásné momenty, na které nejdě zapomenout.

-Šmudla-

Podpisy mám od Idy Kellarové (sbormistryně), Petra Kadlece (člen České filharmonie), Jana Duždy (synovec Idy Kellarové a Desideria Duždy a asistent), Marka Ivanoviče (dirigent), Oty Bundy (asistent) a Jitky Kokšové (druhá houslistka v České Filharmonii).

DEVĚTÁCI zveme vás na Polygrafku

Každým rokem pořádáme pro žáky 9. tříd tematickou exkurzi „Jak vzniká kniha“. Žáci se během šedesáti až devadesáti minut seznámí s polygrafickou výrobou.

Začínáme v předtiskové přípravě, kde mohou vidět práci reprodukčního grafika při úpravě obrazových částí knihy, přes typografii a úpravu jednotlivých stran až po výstup na tiskovou formu. Mohou vedle sebe porovnat platformu PC i MAC a vyzkoušet si profesionální grafické programy.

Další zastávkou je moderní ofsetový tiskový stroj firmy KBA. Tady žáci vidí, jak se bílý papír mění v potištěné barevné stránky knihy. Seznámíme je také s barevným prostorem CMYK, který na základě čtyř základních hmotných barev dokáže reprodukovat celé viditelné barevné spektrum.

Poslední zastávkou se stává dílna pro dokončovací zpracování. Tady knihaři vedle klasického ručního vázání knih obsluhují moderní knihařské stroje.

Prvními návštěvníky v letošním školním roce, jak dokumentují fotografie, se staly tradičně základní školy v Dolním Podluží a Jiříkově.

Rádi přivítáme i další základní školy.

-iša-

Šťastné shledání

ZIMNÍ VÝCHOVNĚ-VÝCVIKOVÝ KURZ

- Turistická chata Pláně pod Ještědem
- 20. – 24. únor 2017 (pondělí-pátek)
- <http://www.chataplane.cz/>

Žáci se mohou zúčastnit kurzu jako lyžaři (snowbordaři) nebo jako pěší turisté.

Doprava: zajištěna autobusem od školy.

Náklady: Ubytování a strava 430 Kč/den

Cena s dopravou: 2000,- Kč

Lyžaři (snowbordaři)

navíc – úhrada vleků 1500,- Kč

ZVVK je určen pro 1. ročníky. V případě volných míst budeme účastníky doplňovat o žáky z ostatních ročníků.

Vybavení: Sjezdový výstroj s bezpečnostním vázáním, snowbordaři – povinná přilba!

Pěší turisté – kvalitní zimní oblečení a obuv vhodná na zimní turistiku.

Mgr. M. Macek

NÁVRATY DO ŠKOLNÍHO ROKU 2015-2016

PRAKTIKÉ MATURITY

se konaly ve dnech 9. až 13. května 2016 v odbornosti reprodukční grafik pro media a operátor tisku. Zkouška trvala dva dny.

V časové dotaci dvanácti hodin museli reprodukční grafici zvládnout bitmapovou a vektorovou grafiku, včetně kontury na výsek a návrhu krabičky na sýry. Dalším úkolem bylo zhotovení čtyřstránkové propagační tiskoviny. Nejvíce času patřilo webdesignu, kde maturanti realizovali vlastní návrh webových stránek osmdesátníka Zdeňka Svěráka. Závěr zkoušky byl ve významném zhotovení elektronické montáže pro publikaci. Tiskaři ve stejné časové dotaci prováděli přípravu a vlastní tisk na třech různých ofsetových strojích (Romayor, Polly 725 a KBA). Náročnost praktické maturitní zkoušky byla doplněna o mísení barev dle losovaného vzorku a její následné měření spektrometrem.

Každá z činností byla bodována podle její náročnosti. Maximální počet bodů byl 100, a aby maturant prospěl, musel jich získat minimálně 45, což se nakonec všem podařilo. Výsledky svědčí o kvalitní profesní přípravě.

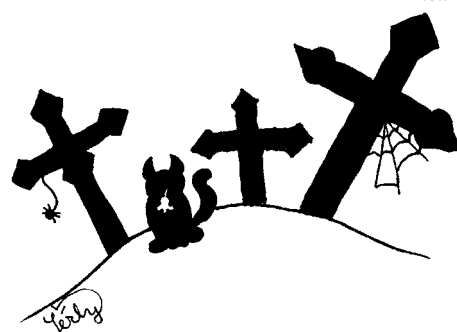
ZÁVĚREČNÉ ZKOUŠKY

se konaly ve dnech 13. až 17. června 2016 v odbornosti reprodukční grafik, tiskař na polygrafických strojích a knihař. Časová dotace byla totožná s praktickou maturitní zkouškou. REPRODUKČNÍ GRAFICI museli prokázat nejen ovládání programů Adobe (Illustrator, Photoshop, InDesign, Acrobat), ale rovněž QuarkXPress a Signa Station a to vše na platformě PC i Mac. Při jednotlivých zkouškách byla hodnocena nejen kreativita, ale i přesná reprodukce.

TISKAŘI NA POLYGRAFICKÝCH STROJÍCH měli za úkol postupně připravit a provést tisk na maloformátovém tiskovém stroji formou jednoduché tiskoviny, na ofsetovém stroji středního formátu bylo úkolem vytisknout dvoubarevný plakát a nejnáročnější úkol v podobě plnobarevného prospektu prováděli na dvoubarevném stroji KBA.

KNIHAŘI si vylosovali dvě témata z vybraných knihařských výrobků, mezi něž patřila např.: německá vazba, obchodní vazba nasazovaná, knihovní vazba nasazovaná, památník, pouzdro sestavované polokožené, spisové desky se hřbetem... Zkouška byla doplněna o práci na knihařských skládacích a řezacích strojích.

-iša-

PERLIČKY PERLIČKY

LITERATURA

Literatura 60. - 80. let 19. století - žáci měli jmenovat nejvýznamnější představitele té doby a jejich dílo...

Ondra po odevzdání testu:

„Ale ten Seifert tam patří, že jo?“

Učitelka:

„Ne, Ondro, to je spíš 2. polovina 20. století, to ti nevyšlo...“

Na to reakce Jirky:

„Jo, to je ten s tou Dášenkou, ale ta tam patří, že jo?“

Učitelka:

„Ne, Jirko, to je Čapek a 1. polovina 20. století...“

Jirkova reakce:

„No, skoro...“

Vybrala -LeLi-

ODBORNÝ VÝCVIK

● Dali jsme prvákovi za úkol, aby dal do stroje purpurovou barvu, neboli magentu.

Student ale nevěděl, do jaké věže ji má dát, a proto se ptá mistra: „Kam mám dát tu manžetu?“ Mistr se zarazí a začne se vyptávat, odkud co vypadlo. Student nechápe a znovu se ptá, kam má dát tu manžetu. Nakonec jsme se všichni začali smát a vysvětlili jsme mu, že purpurová barva se nejmenuje manžeta, ale magenta.

-Dom-

● Do kolonky zdravotní stav žáka v bezpečnostní kartě zapsala žákyně: svobodná.

● Paní učitelka na OV knihařů požádala žáka, aby na stůl připravil makulaturu (již potištěný nevyužitelný papír). Po chvíli se žák ptá: A kde jsou ty kamasútry?

M. Kvízová

NAJDI STEJNÝ KOLÁČ

1

2

3

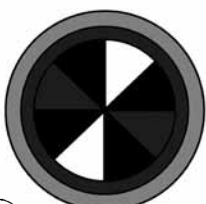
4

5

6

Seřady

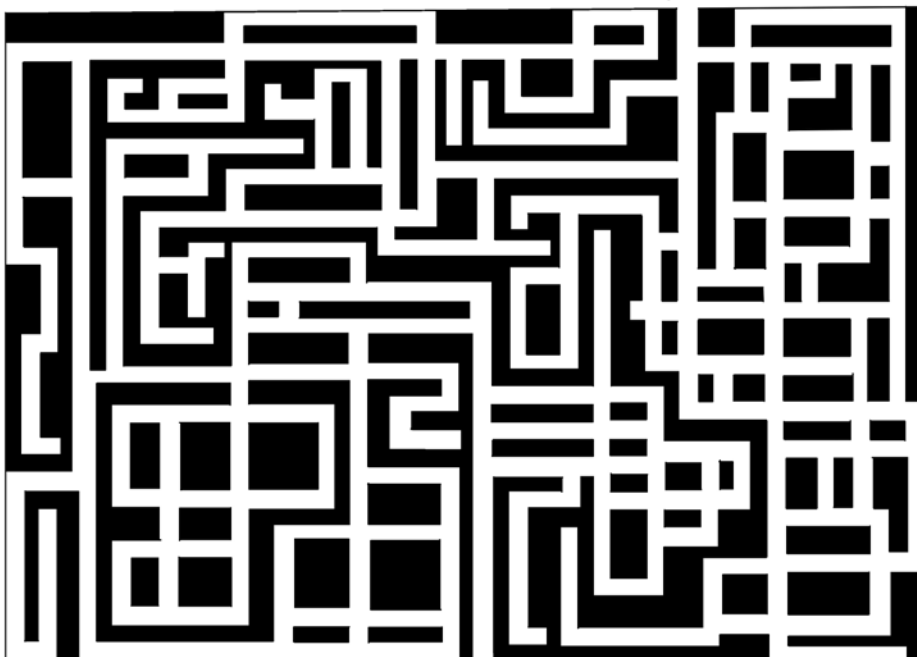

NAJDI SPRÁVNÝ STÍN K OBRÁZKU

PROJDI BLUDIŠTĚM

START

CIL

Seřady

POLY GRAFKA

WWW.SOSMGP.CZ

SOŠ MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK
NABÍZÍ STUDIUM V PERSPEKTIVNÍCH POLYGRAFICKÝCH OBORECH

ČTYŘLETÉ

STUDIJNÍ OBORY

ZAKONČENÉ MATURITOU

- **Tiskař** - počítačem řízené stroje
- **Reprodukční grafik pro média**
- **Polygrafie** - média / grafika / reklama
- **Polygrafie** - Fotografický design

TŘÍLETÉ

UČEBNÍ OBORY

ZAKONČENÉ ZÁVĚREČNOU ZKOUŠKOU

- **Reprodukční grafik**
- **Tiskař na polygrafických strojích**
- **Knihař**

PROČ STUDOVAT

PRÁVĚ U NÁS?

- Naši absolventi nacházejí vysoké **UPLATNĚNÍ NA TRHU PRÁCE**.
- Učitelé teoretického a odborného vyučování jsou **PLNĚ KVALIFIKOVÁNÍ**.
- Využíváme **ŠPIČKOVÉ TECHNOLOGIE** s profesionálním softwarem.
- Jsme malá škola s **PŘÁTELSKÝM PROSTŘEDÍM**.

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

8. 12. 2016 a 19. 1. 2017 od 9 do 16 hodin,
nebo po předešlé telefonické dohodě - telefon: 412 332 320

BEZEVŠEH

■ Vydává a tiskne: Střední odborná škola mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 500 kusů.

■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (IŠA), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (Jo), Mgr. L. Limberská (LeLi), R. Liščák, D. Budský (dom), K. Brodinová (Šmudla), L. Krupičková (flexik), H. Poupová (Tapka), D. Kučerová (Danča), K. Jirchářová (Káta), Š. Makovská (Šéry), P. Kůla (NoName), M. Průša (Trucker). ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata